

FOTBAL

În acest număr: DINAMO PITEȘT

Fotbal pe glob ● SFATURILE LU MATTHEW

PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

SPORT

REVISTĂ ILUSTRATĂ BILUNARĂ EDITATĂ DE UNIUNEA DE CULTURĂ FIZICĂ ȘI SPORT DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

Nr. 20 (163) OCTOMBRIE 1965 — Anul XVIII

RAPID sau PETROLUL?

Cursa devine palpitantă. Petrolul se menține dîrz în «plasa liderului. Coperta noastră ilustrează prin DRIDEA (8) — șarj la JENEI — această dîrzenie a ploieștenilor. (Fază din jocu Petrolul—Steagul roșu 2—0).

Foto: PAUL ROMOSA

ANDBAL Avancronică la „mondiale"

O X **Pe ringul clubului Steaua**

U G B I **Gînduri înaintea jocurilor internaționale din toamna aceasta**

LETISM *1965 — anul Mihaelei Peneș*

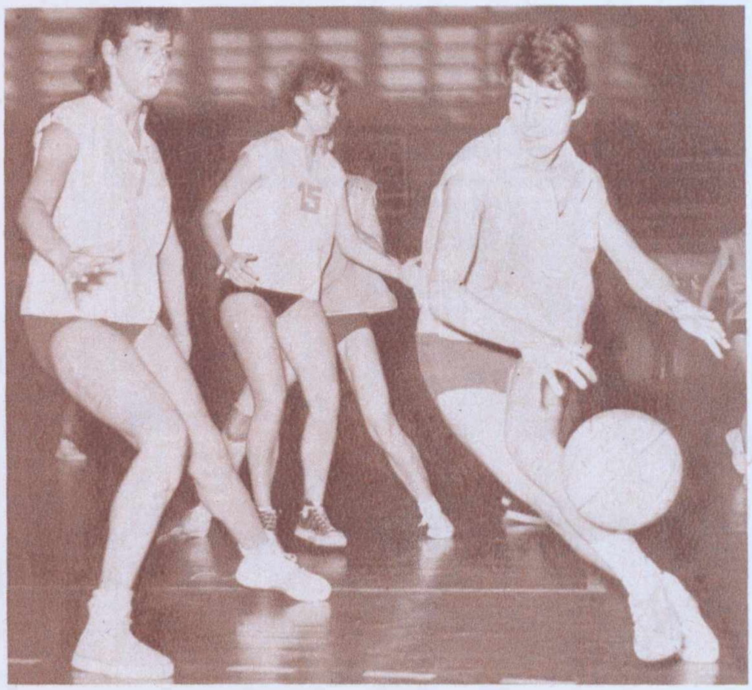

POLOIȘTII DINAMOVIȘTI — CAMPIONI AI ȚĂRII

Echipa Dinamo București și-a încheiat sezonul cu un frumos succes: cîștigarea, din nou, a trofeului la polo pe apă, în fața eternei sale adversare — din păcate, singura în țară — Steaua (6—2). Iată-i pe cîștigătorii tricourilor de campioni pe 1965, de la stînga la dreapta: Grințescu, Blajec, Kroner, Mărculescu, Zahan, Mihăilescu, antrenorul Corcec (sus), Novac, Frățilă, Zamfirescu și Popa (jos). Din fotografie, lipsesc Fleșeriu, Marinescu și Rusu.

BASCHETUL A LUAT STARTUL

Instantaneul a fost luat la meciul feminin Progresul București—Constructorul București 61—46. În dribling, hai, să-i zicem, «coregrafic» — M. Zamfirache (Progresul). Gata să intervină, cu mișcări mai puțin familiare baschetului de performanță, A. Odobescu (nr. 7) și A. Alboteanu (nr. 15). Sîntem convinși că, dacă fetele din fotografie și-ar da mai mult silința pentru însușirea unei tehnici mai înalte, viitoarele clișee ar beneficia de mai mult text.

UN AUTENTIC MAESTRU EMERIT

Maestrul emerit al sportului Albin Morariu, care a împlinit recent 60 de ani, defilează mîndru în fruntea coloanei fetelor din Florești, pe care le-a dus la victorie, în «Cupa Agriculturii», în finala interregională disputată la 3 octombrie, la Galații Bistriței. Cu o zi înainte, la Budacul de jos, băieții din Apahida (rîndul trei și patru al coloanei) au cîștigat finala echipelor masculine. Munca voluntară pe care mereu tînărul Albin Morariu o desfășoară pe tărîmul sportului stîrnește admirația tuturor.

CAMPIONATUL BOXERILOR

Deși campionatul de box pe echipe se află în plină desfășurare, multe dintre partide tot nu satisfac. Unele echipe se prezintă incomplete la întreceri, iar foarte mulți boxeri urcă pe ring slab pregătiți. Antrenorii și sportivii trebuie să privească cu mai multă seriozitate această competiție.
În fotografie: gălățeanul V. Potolea (stînga) și bucureșteanul D. Miron; meci egal. (Oțelul Galați—Voința București 20—19).

DINAMO ÎN SERIE...

Dinamo își continuă seria succeselor în campionatul de rugbi. Dinamoviștii au mai colecționat două victorii prețioase în lupta pentru titlu, întrecînd formațiile Farul Constanța (12—3) și C.S.M.S. Iași (9—3).

În fotografie, dinamovistul Vasile Rusu trimite balonul, după o margine, către linia sa de treisferturi (fază din meciul Dinamo—Farul).

DIN NOU KEINO

Pe stadionul White City (Londra) sportivul KEINO din KENIA a cîştigat alergarea «Morley»: 1 milă în 3 minute şi 54,2 secunde, stabilind un nou record naţional pentru Regatul Unit al Marii Britanii, însă sub recordul lumii, deţinut de francezul M. Jazy cu 3 min. 53,6 sec.

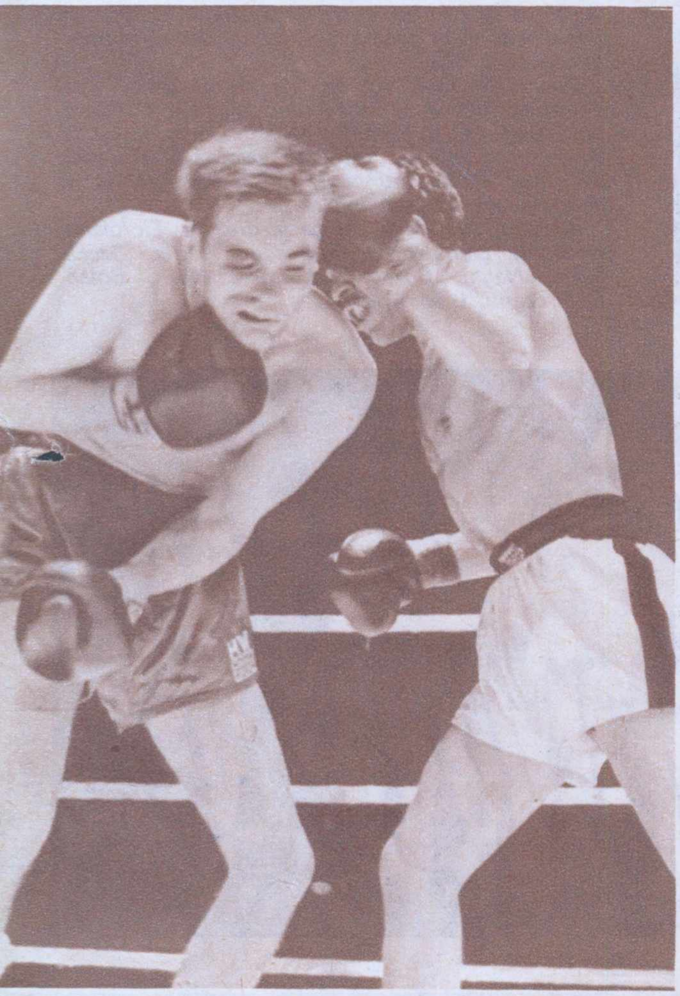
Fotografia ni-l arată pe KEINO sosind în cîştigător.

ÎN MIJLOCUL ORAŞULUI

Necesitatea de antrenament a schiorilor şi în timpul verii a determinat, acolo unde zăpada lipseşte în acest anotimp, găsirea unor soluţii care să o înlocuiască. Astfel s-a ajuns la realizarea unor piste din materiale plastice, care oferă schiorilor calităţi, dacă nu integral, măcar în parte asemănătoare celor ale zăpezii.

O astfel de «pistă de nylon» a fost amenajată şi la Londra, chiar în mijlocul oraşului. Printre cei care se bucură de existenţa acestei originale pîrtii se numără şi Karin Winkler (în prim plan), o tînără de 16 ani, care practică sportul preferat încă de pe cînd avea 6 ani.

VICENTE SALDIVAR ŞI-A PĂSTRAT TITLUL

Recent, la Londra, a avut loc confruntarea pentru titlul mondial la categoria pană, între mexicanul Vicente Saldivar, deţinătorul centurii mondiale şi englezul Howard Winstone.

După consumarea celor 15 runde, Vicente Saldivar a rămas în posesia titlului, învingîndu-l la puncte pe Winstone.

Fotoreporterul a reţinut momentul cînd Saldivar trimite adversarului său o puternică lovitură de stînga.

ULTIMUL CONCURS

Cu adîncă emoţie a luat cunoştinţă lumea sportivă de gravul accident suferit de marele atlet sovietic Valeri Brumel. La ora cînd scriem aceste rînduri, încă nu se ştie dacă «săritorul cosmic» va mai putea reveni la ştacheta care i-a adus atîta glorie. Iată-l în fotografia alăturată, pe stadionul Colombes din Paris, cu prilejul ultimei întreceri la care a participat (meciul Franţa—URSS). A cîştigat Brumel (2,15 m); în dreapta , francezul Sainte-Rose — locul III (2,06 m).

ÎN AŞTEPTAREA STARTULUI

CINCI DINTRE PRETENDENTELE LA TITLU: ROMÂNIA, IUGOSLAVIA, U.R.S.S., POLONIA ŞI CEHOSLOVACIA

Iată-ne doar cu două săptămîni înaintea celei mai mari competiţii a handbalului feminin internaţional: campionatele mondiale. Aşteptat cu un interes deosebit, evenimentul are darul de a declanşa... valuri de emoţii în inimile iubitorilor jocului la semicerc.

Cine va cîştiga această ediţie a mondialelor? Iată întrebarea pe care şi-o pun în aceste zile toţi cei pasionaţi după jocul de handbal. Răspunsul este greu de dat. Toate echipele participante s-au pregătit intens pentru a lua cu asalt titlul mondial deţinut de handbalistele noastre.

Între formaţiile care vor fi prezente la actuala ediţie a C.M. s-a format, mai ales în ultimul an, un echilibru valoric. Dacă în 1962, cînd România a cîştigat titlul mondial, echipa ţării noastre nu a pierdut nici un meci, anul acesta am înregistrat şi cîteva înfrîngeri. De altfel, urmărind «cărţile de vizită» din pagina alăturată, putem observa că nici una dintre participantele la «mondiale» nu a... scăpat în 1965 fără să guste din cupa insucceselor. Aşa că... nici măcar dintr-un «calcul al hîrtiei» nu putem afla viitoarea echipă campioană. Să sperăm totuşi că valoarea handbalului românesc îşi va spune încă o dată cuvîntul şi că mult invidiatul titlu feminin va fi apărat cu succes de reprezentativa României.

ROMÂNIA

Lotul campioanelor mondiale. Aceste 15 fete concentrează toate speranţele noastre la marea întrecere handbalistică din R.F. Germană. Avem o echipă în care experienţa maestrelor emerite se împleteşte cu vigoarea şi dorinţa de afirmare a tinerelor.

După cele două partide cu reprezentativa Cehoslovaciei, încheiate după cum se ştie cu victorii, putem spune că formaţia noastră s-a sudat şi că acum este aptă de rezultate valoroase. Un plus de eficacitate în aruncările la poartă ne-ar întări definitiv această convingere.

În fotografie, de la stînga la dreapta: Floroianu, Hedeşiu, Dumitru, Dumitrescu, Frantz, Szöke, Anca, Naghi, Buzaş, Schramko, Naco, Boţan, Dobîrceanu, Leonte, Nemeţ.

CEHOSLOVACIA

Jocurile susţinute în octombrie la Bucureşti ne-au arătat o echipă reprezentativă a Cehoslovaciei mult mai omogenă, mai organizată în joc, cu o apărare promptă şi un atac bazat pe multe aruncări de la distanţă. Principala caracteristică însă, i-a rămas tendinţa spre jocul poziţional. Şi aşa însă, se anunţă un adversar redutabil în grupa semifinală din care face parte şi reprezentativa noastră. Campioană mondială în 1957, echipa cehoslovacă s-a clasat pe locul III în ediţia din 1962 şi valoarea îi dă dreptul să privească cu încredere preliminariile cu Japonia şi, apoi, turneul de la Offenburg, Hanovra şi Ludwigshafen, din R.F. Germană. Lotul de bază cuprinde următoarele jucătoare: **Koşikova, Franţova, Holoubkova, Malinova, Veckova, Kyryanova, Cifranikova, Blechova, Kernerova, Hrouskova, Herzogova, Schifferova, Jajcajova, Cernohorska, Broulikova, Kosorinova, Hejtmanova** şi **Martinkova**. Primele 12 au evoluat la Bucureşti şi le puteţi vedea (de la stînga la dreapta) în fotografie

CALEIDOSCOP

• După cum se ştie, a doua grupă semifinală a campionatului mondial cuprinde următoarele echipe reprezentative: România, Polonia, Cehoslovacia sau Japonia şi Ungaria. Cum s-au calificat apropiatele noastre adversare? Iată:

POLONIA—Norvegia 14—12 (10—5+4—7)

UNGARIA—R.D. Germană 13—12 (8—6+4—6), la sorţi.

CEHOSLOVACIA dispută la 24 şi 26 octombrie meciurile preliminare cu Japonia, în care jucătoarele cehoslovace sînt favorite.

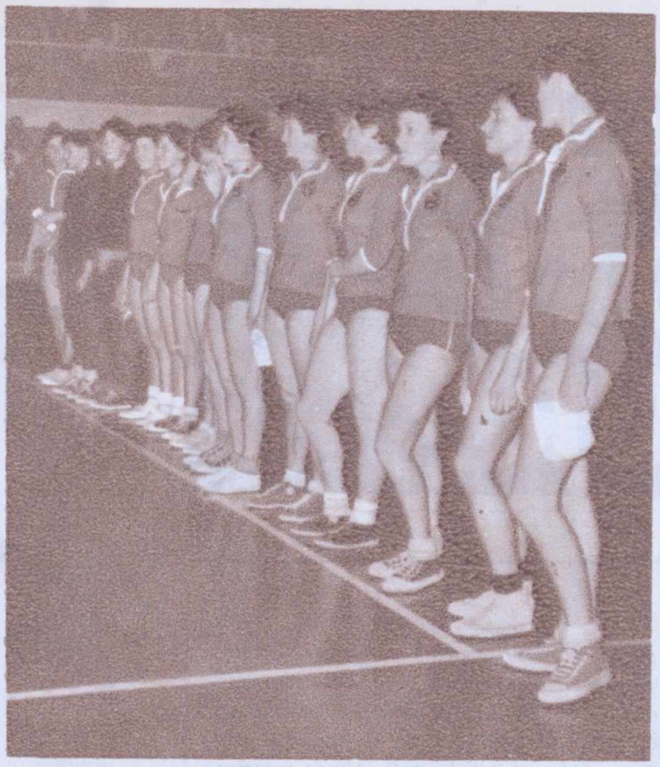
• Au jucat şi la ediţia 1962 a campionatului: Naghi, Boţan, Leonte, Naco, Frantz, Dumitrescu, Szöke, Hedeşiu, Nemeţ (România); [illegible] (Iugoslavia); [illegible] Tobala (Polonia), Rothermel, Balogh, [illegible] (Ungaria), [illegible] (U.R.S.S.); [illegible] Veckova (Cehoslovacia).

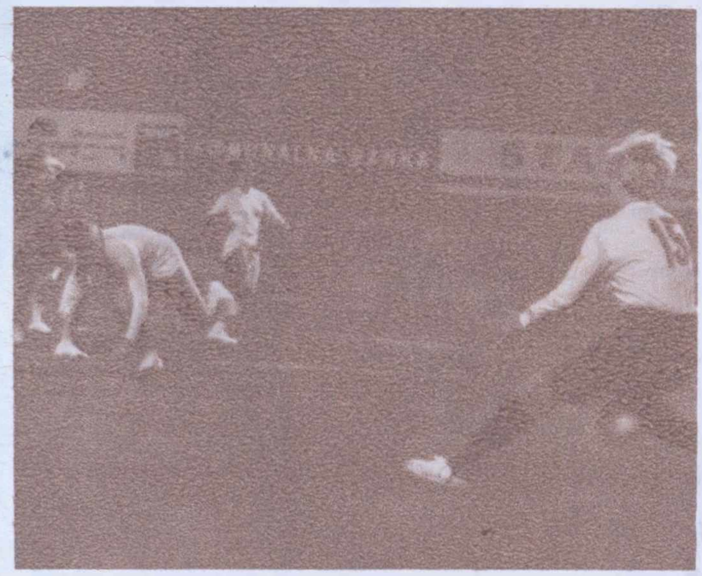
• Cel mai mare număr de jocuri internaţionale: Irina Naghi (România) 51, Tobala (Polonia) 42, [illegible] (Iugoslavia) 35.

• În prima ediţie a campionatului s-au marcat [illegible] de goluri în 25 de meciuri, iar în a doua — [illegible] goluri în 21 de partide.

U. R. S. S.

O echipă cu șanse din prima grupă semifinală a campionatului mondial e și reprezentativa U.R.S.S. Prezentă pentru a doua oară în această competiție supremă a handbalului mondial, echipa sovietică are de data aceasta veleități mai mari decît locul 6, pe care l-a ocupat în clasamentul general al ediției din 1962. Jucătoarele sovietice sînt în progres tehnic și tactic, jocul lor este mult mai bine organizat, mai ales în apărare, eficacitatea acțiunilor a sporit în raport cu partidele precedente susținute la București. Aceasta a fost concluzia după cele trei meciuri disputate în septembrie la București, Brașov și Galați. Echipa are suficiente posibilități pentru a încurca multe socoteli în grupa semifinală din care mai fac parte Danemarca (sau Islanda), R.F.G. și Iugoslavia (sau S.U.A.). Vă înfățișăm în fotografie 13 din jucătoarele sovietice, care alcătuiesc lotul aflat în pregătire pentru campionatul mondial (de la stînga la dreapta): Tulcakova, Kameșnikova, Hudașova, Altabaeva, Șabanova, Strelnikova, Petkiena, Vunteșmeri, Janileonite, Griniute, Stolitenko, Bobrova și Bobrusi.

POLONIA

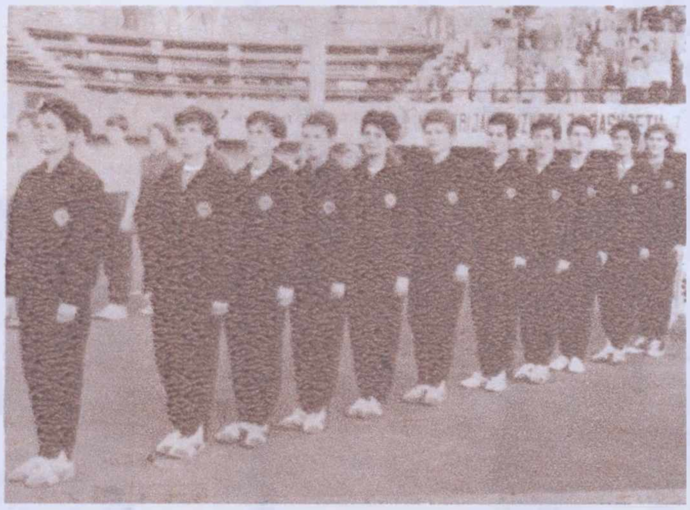
În primele două ediții ale campionatului mondial, handbalistele poloneze nu au strălucit, prezența lor n-a fost consemnată pe primul plan al competiției. De fiecare dată, ele s-au clasat pe locul VII. În ultimul timp însă, în jocul lor s-a produs o remarcabilă schimbare în bine. Echipa a cîștigat în tehnică, în viteză, în varietate și — mai ales — în combativitate. Reprezentativa poloneză, așa cum a evoluat la «Trofeul Zagreb», a arătat o apărare fermă, dispusă să se «bată» cu toată energia, uneori însă alături de... regulament, precum și un atac destul de rapid, cu o circulație largă, avînd în Ewelina Duda și Stefania Tyla bune realizatoare de la distanță. Elemente de bază însă, s-au dovedit a fi Juca Michalska, Bronislava Tobola, Malgorzata Welany, Wanda Legion, Irmgarda Eckfeld și Renata Cichon (portarul). Pe aceasta din urmă — o «veterană» a echipei — v-o prezentăm în fotografia (nr. 15) în fața unei alte «veterane», Ana Boțan, în timpul unei lovituri de la 7 m.

IUGOSLAVIA

Clasată pe locul III în ediția 1957 și pe locul IV în cea din 1962, reprezentativa Iugoslaviei a crescut în valoare în acest răstimp și se anunță drept una din principalele candidate la titlu, în ediția din acest an. Ultima sa evoluție, aceea din cadrul tradiționalei competiții «Trofeul Zagreb» (iunie—iulie 1965), a subliniat progresul ei tehnic și tactic, calități fizice deosebite (care-i asigură o mare capacitate de luptă) și forță în atac și aruncări.

Fotografia reprezintă 11-le de bază, acela care a fost «rodat» în mod special anul acesta: Mira Jasici — căpitanul echipei și o eficace jucătoare de la 9 m —, Zdenka Ișvanovici, Radmila Radunovici, Ana Samardgia, Nada Vucikovici — golgetera naționalei —, Leposava Ninkovici, Ana Knejevici, Ruzica Miladinovici, Zlata Rebernjak, Mira Tomici și Mara Veinovici.

Această formație nu poate avea probleme în cele două meciuri preliminare cu reprezentativa S.U.A., în cazul cînd — pînă la urmă — aceste locuri vor avea totuși loc.

SISTEMUL DE DISPUTARE

10 din cele 15 țări înscrise au disputat preliminarii pentru a se califica 5 echipe în turneul final. România — ca deținătoare a titlului — și R.F. Germană — ca organizatoare a campionatului — s-au calificat direct.

Cele opt finaliste sînt împărțite în două grupe semifinale de cîte patru echipe: I: R.F.G., Danemarca sau Islanda, Iugoslavia sau S.U.A. și U.R.S.S.

II: România, Ungaria, Cehoslovacia sau Japonia și Polonia.

În cadrul grupelor se joacă sistem turneu cu fiecare o singură dată și se alcătuiește un clasament pe puncte. Jocurile din cadrul grupelor au loc în zilele de 7, 9 și 11 noiembrie la Berlin și Bochum (cele din prima grupă), Offenburg, Friburg și Ludwigshafen (cele din grupa a II-a).

În finale, la 13 noiembrie la Dortmund, se vor întîlni echipele clasate pe locul I în cele două grupe, pentru a desemna noua campioană mondială; cele de pe locul II pentru locurile 3–4, etc.

Cărți de vizită

ROMANIA

Polonia	7–8	Zagreb	30 VI
Iugoslavia B	7–2	Zagreb	1 VII
Iugoslavia A	5–9	Zagreb	2 VII
U.R.S.S.	13–11	București	12 IX
U.R.S.S.	12–17	Brașov	14 IX
U.R.S.S.	8–8	Galați	16 IX
Cehoslovacia	10–8	București	2 X
Cehoslovacia	8–6	București	4 X
Polonia	3–2	Przemysl	7 X
U.R.S.S.	4–5	Lvov	12 X
U.R.S.S.	6–8	Lvov	13 X

POLONIA

R.D. Germană	3–9	Poznan	14 II
Iugoslavia	4–9	Mielec	5 III
Iugoslavia	8–6	Przemysl	7 III
România	8–7	Zagreb	30 VI
Iugoslavia A	3–8	Zagreb	1 VII
Iugoslavia B	7–8	Zagreb	2 VII
Norvegia	10–5	Gliwice	18 VII
Norvegia	4–7	Trondheim	2 VIII
România	2–3	Przemysl	7 X

UNGARIA

R.D. Germană	8–6	Budapesta	4 VII
R.D. Germană	4–6	Schwerin	18 VII
R.D. Germană	6–5	Budapesta	25 IX
Berlin	4–5	Budapesta	26 IX
R.F. Germană	12–4	Letmathe	2 X
R.F. Germană	8–10	Witten	3 X
R.D. Germană	6–9	Erfurt	5 X
R.D. Germană	7–4	Dessau	6 X

CEHOSLOVACIA

R.D. Germană	8–9	Berlin	6 III
Iugoslavia	11–6	Bratislava	14 III
R.F. Germană	14–11	Praga	11 IX
Dortmund	6–6	Praga	12 IX
România	8–10	București	2 X
România	6–8	București	4 X

IUGOSLAVIA

Polonia	9–4	Mielec	5 III
Polonia	6–8	Przemysl	7 III
R.D. Germană	5–7	Magdeburg	10 III
R.D. Germană	4–5	Leipzig	12 III
Cehoslovacia	6–11	Bratislava	14 III
Polonia	8–3	Zagreb	1 VII
România	9–5	Zagreb	2 VII
U.R.S.S.	5–6	Lvov	16 X

DANEMARCA

R.D. Germană	5–5	Copenhaga	9 II
R.F. Germană	8–8	Osnabruck	28 II

U.R.S.S.

R.D. Germană	7–8	Schwerin	28 V
R.D. Germană	12–8	Rostock	30 V
R.D. Germană	6–4	Berlin	8 VI
Olanda	19–6	Moscova	4 VII
Olanda	15–4	Amersfort	11 VII
România	11–13	București	12 IX
România	17–12	Brașov	14 IX
România	8–8	Galați	16 IX
România	5–4	Lvov	12 X
România	8–6	Lvov	13 X
Iugoslavia	6–5	Lvov	16 X

R.F. GERMANA

Norvegia	8–7	Hildesheim	9 I
Olanda	8–4	Roermond	24 I
Danemarca	8–8	Osnabruck	28 II
Cehoslovacia	11–14	Praga	11 IX
Praga	6–6	Praga	12 IX
Ungaria	4–12	Letmathe	2 X
Ungaria	10–8	Witten	3 X

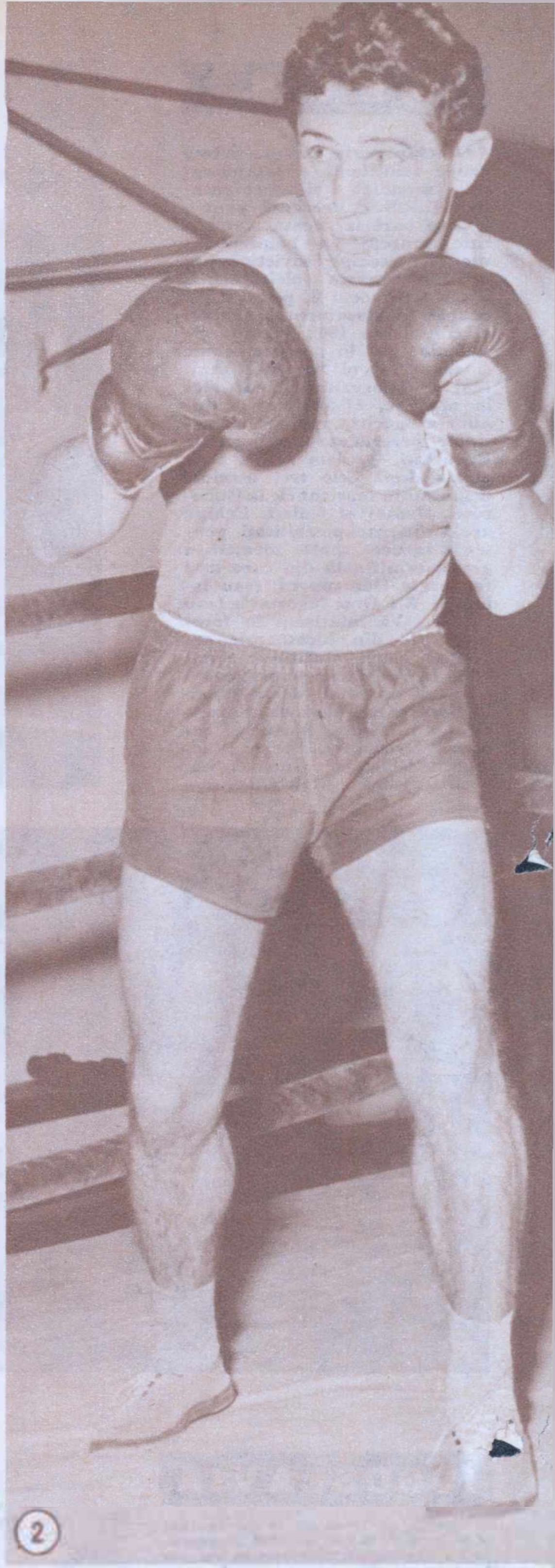
BOXERII DE LA STEAUA

DIN NOU SPRE AUR

Secţia de box a clubului Steaua a împlinit la jumătatea lunii august 18 ani de activitate. Sînt frumoase aniversările sportivilor. Pentru fostele «stele», apuse nu de mult, ele prilejuiesc plăcute aduceri aminte, reîntoarceri la anii tinereţii. Pentru cei tineri, pe umerii cărora apasă răspunderea prezentului, o astfel de aniversare reprezintă momentul preluării ştafetei, moment plin de emoţii, moment în care mîndria de a purta culorile clubului este în mod deosebit stimulată. Şi cum ar putea fi altfel pentru Ciucă, Gîju, Dobre, Vişinescu şi ceilalţi de azi, cînd se gîndesc că înaintaşii lor s-au numit Gheorghe Negrea, Vasile Ţiţă, Mircea Dobrescu, Gheorghe Fiat, Victor Şchiopu sau Şerbu Neacşu? Cine nu ştie astăzi că foarte mulţi dintre boxerii militari şi-au înscris numele pe lista de aur a campionilor noştri? Cîţi dintre boxerii tinerei generaţii nu visează la performanţele fostului campion european Gheorghe Negrea şi cîţi nu ar dori să lupte într-o finală olimpică cu un viitor campion mondial la toate categoriile aşa cum a făcut Vasile Ţiţă, al cărui drum spre medalia olimpică de aur nu a putut fi întrerupt decît în finală, de către boxerul american Floyd Patterson, a cărui prezentare credem că nu mai este necesară?

Despre boxerii militari de ieri şi despre cei de azi vă vom vorbi în rîndurile ce urmează.

În fotografii:

1. Antrenorii Ion Chiriac (stînga) şi Marcu Spacov explică «pe viu» boxerilor de la Steaua cum se execută şi cum se parează corect o lovitură.

2. Campionul nostru Constantin Ciucă s-a hotărît: va concura şi în viitor la categoria muscă.

3. Cel mai tînăr campion din echipa Steaua: «cocoşul» Nicolae Gîju.

4. Un «mijlociu mic» cu... mari perspective de viitor: Vasile Dobre.

5. Directa de dreapta a fost executată corect. Şi totuşi, ea va mai fi de multe ori repetată. «Trebuie să meargă automat» — susţine antrenorul Ion Chiriac.

ÎNCEPUTURI

Secţia de box a clubului Steaua a luat fiinţă la 15 august 1947, odată cu organizarea Clubului sportiv al armatei, pe atunci A.S. Armata. Meritul de a fi format şi pregătit prima echipă a clubului îl are fostul triplu campion european Lucian Popescu. Deşi nu a fost antrenorul secţiei decit un singur an, Lucian Popescu a format un nucleu pugilistic în cadrul căruia au crescut de-a lungul anilor mulţi boxeri remarcabili, care au adus clubului lor numeroase victorii de prestigiu.

Dar să facem cunoştinţă cu primii boxeri care au purtat culorile clubului. Iată cum s-ar prezenta ei astăzi:

— Sandu Ion, antrenor.
— Ştefan Bacalu, maior de marină.
— Luca Romano, antrenor.
— Vasile Boghiţă, actor ş.a.

Mulţi dintre aceştia îşi privesc astăzi ghioceii din păr sau reflectează cu... îngrijorare că de cind au scăpat de «tortura» cîntarului şi a băilor de aburi, au cam depăşit categoria. Şi...

...AMINTIRILE REVIN

1948. Lucian Popescu plecase. În locul lui venise Marin Stănescu, actualul arbitru. Noul antrenor îşi pregătea elevii pentru prima lor mare bătălie: campionatul oraşului Bucureşti. Boxerii militari îşi făceau astfel debutul într-o întrecere oficială. Rezultatul? Doi campioni ai Capitalei: Sandu Ion şi Anton Niculae. În acelaşi an, tînăra echipă are şi un reprezentant în finalele campionatului republican: Sandu Ion, care reuşeşte să cîştige medalia de argint.

Anul 1949 le aduce pugiliştilor un nou antrenor: Marcu Spacov. «Nea Marcu», cum îi spun boxerii din ţară, ştie să cîştige inimile băieţilor şi odată cu acestea, trei, patru şi chiar cinci titluri de campioni în fiecare an.

«PROMOŢIA DE AUR» ŞI ANTRENORII EI

În toamna anului 1950, alţi tineri au venit să-şi satisfacă serviciul militar. Printre ei, mulţi boxeri. Atunci s-a format la Steaua «echipa cea mare», care a contribuit în mod substanţial la creşterea prestigiului clubului. Reţineţi, vă rog, «promoţia de aur»: Mircea Dobrescu, Gustav Ripca, Victor Şchiopu, Toma Ilie, Gheorghe Fiat, Nicolae Mîndreanu, Vasile Tiţă. Trebuie să recunoaşteţi, toţi au devenit mai tîrziu stele de primă mărime pe firmamentul boxului românesc. Şi, cum era normal, rezultatele nu au întîrziat. «Nea Marcu», în fruntea elevilor săi, obţinea succese după succese. Iată-le doar pe cele din campionatul republican: 1951 — 4 titluri (Ripca, Şchiopu, Fiat, Tiţă), 1952 — 3 titluri (Fiat, Şerbu Neacşu, Tiţă), 1953 — 3 titluri (Dobrescu, Fiat, Tiţă). De reţinut că Dobrescu a cîştigat titlul în anul acela, după memorabila finală cu fratele său Constantin, actualul antrenor brăilean. Tot în anul 1953 vine la Steaua un tînăr al cărui nume a rămas scris cu majuscule în istoria boxului nostru: Gheorghe Negrea.

Dar să continuăm lista campionilor. 1954 — 3 titluri (Toma Ilie, Şchiopu, Tiţă). 1955 — 5 titluri (Dobrescu, Şchiopu, Cişmaş, Tiţă, Negrea). 1956 — 5 titluri (Şchiopu, Cişmaş, Fiat, Tiţă, Negrea). 1957 — 4 titluri (Dobrescu, Şchiopu, Tiţă, Negrea). Din acest an, Gheorghe Fiat nu va mai apare nici o dată pe lista campionilor. El devine antrenorul principal al boxerilor militari, iar «nea Marcu»... secund. Se pare că schimbarea aceasta nu a priit formaţiei. Vorbesc rezultatele: 1958 — 2 titluri (Vasile Czekely, Negrea). 1959 — 3 titluri (Dobrescu Cişmaş, Şerbu). 1960 — 3 titluri (Dobrescu, Şerbu, Negrea). 1961 — 2 titluri (Dobrescu, Negrea). 1962 — 2 titluri (Ciucă, Mîndreanu). 1963 — 1 titlu (Mihai Nicolau). 1964 — 2 titluri (Ciucă, Dinu). Primele zile ale anului 1965 aduc boxerilor de la Steaua un nou antrenor principal: Ion Chiriac. Situaţia... campionilor se ameliorează simţitor. 1965 — 4 titluri (Ciucă, Giju, Dinu, Dobre).

MEDALII OLIMPICE ŞI EUROPENE

Este lung şirul victoriilor boxerilor de la Steaua. Spaţiul nu ne permite să le amintim decît pe cele mai importante. Cîteva cuvinte despre succesele reprezentanţilor clubului Steaua la Jocurile Olimpice şi la Campionatele Europene. În 1952, Vasile Tiţă, sportivul care a cucerit de şapte ori consecutiv titlul de campion al ţării, a adus patriei prima medalie de argint cîştigată la box. La aceeaşi ediţie a J.O., Gheorghe Fiat obţine medalia de bronz. La J.O. din 1956 alţi doi boxeri militari obţin medalia de argint—Mircea Dobrescu şi Gheorghe Negrea.

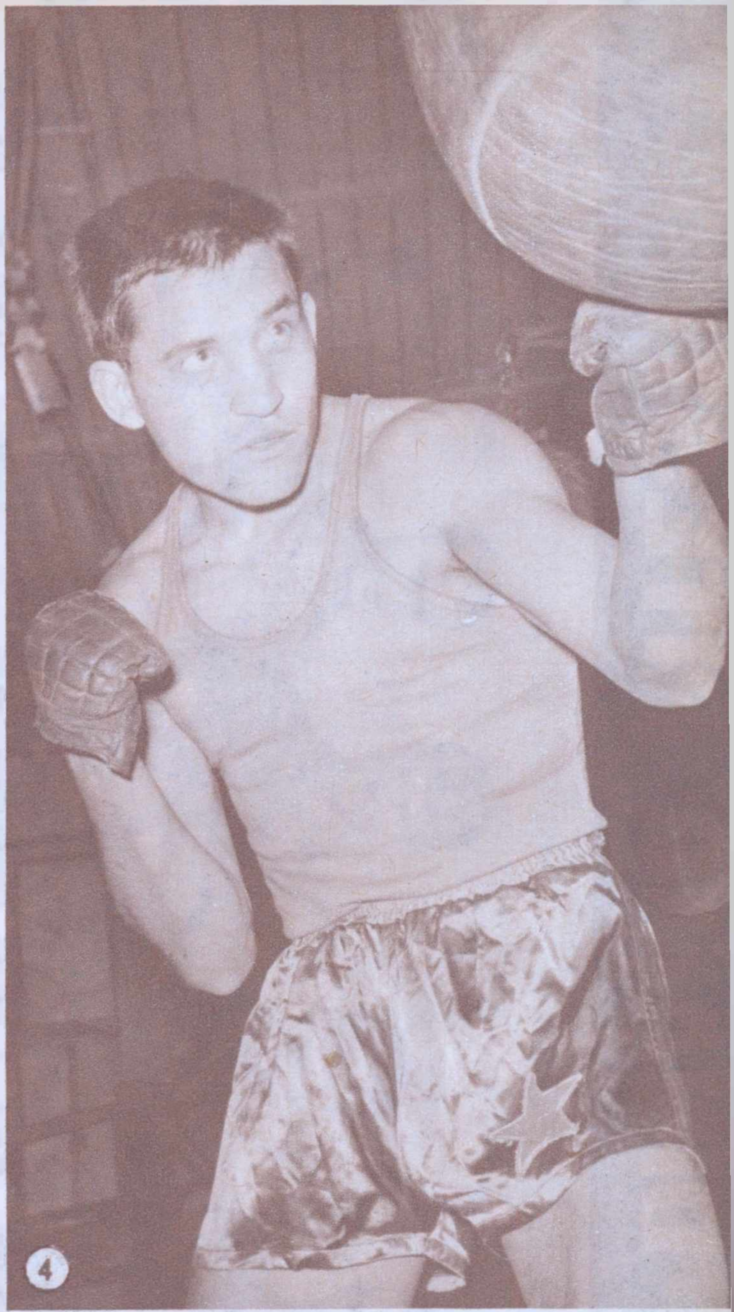
La Campionatele europene, cel mai valoros rezultat din istoria boxului nostru amator l-a obţinut Gheorghe Negrea în 1957, la Praga: titlul de campion european. Tot el a cucerit şi două medalii de argint la «europenele» de la Lucerna (1959) şi de la Belgrad (1961). L-a urmat apoi în «clasament» Mircea Dobrescu cu două medalii de argint (Berlin 1955 şi Praga 1957). Medalii de bronz au cucerit Nicolae Mîndreanu (Varşovia 1953), Constantin Ciucă (Moscova 1953), Constantin Ciucă şi Nicolae Giju (Berlin 1965).

1965: PE PRIM PLAN — TINERETUL

În ultimii trei patru ani, «aurul» echipei Steaua începuse să se transforme, aproape văzind cu ochii, în «argint» şi cobora vertiginos spre «bronz». Titlurile de campioni, cum s-ar spune — «caratele», intrau tot mai greu în posesia lor. Anul acesta, însă, formaţia a fost din nou... înnobilată. Cu ce? Cu tinereţe. Antrenorul Ion Chiriac susţine că aici este tot secretul succesului. Şi are dreptate. Pe lîngă Giju şi Dobre, cei mai tineri campioni ai echipei, şi-au făcut apariţia în formaţie nume noi: Ion Dumbravă (Galaţi), fraţii Alexandru şi Anton Murg de la Cluj, Ilie Vişinescu (Cîmpulung Muscel), Nicolae Stoian (Brăila), Constantin Gruiescu (Bocşa Română), Zoltan Pazmani (Timişoara), Tudose Voicu şi Ion Sabău (Bucureşti) şi mulţi alţii din cei veniţi să-şi satisfacă stagiul militar.

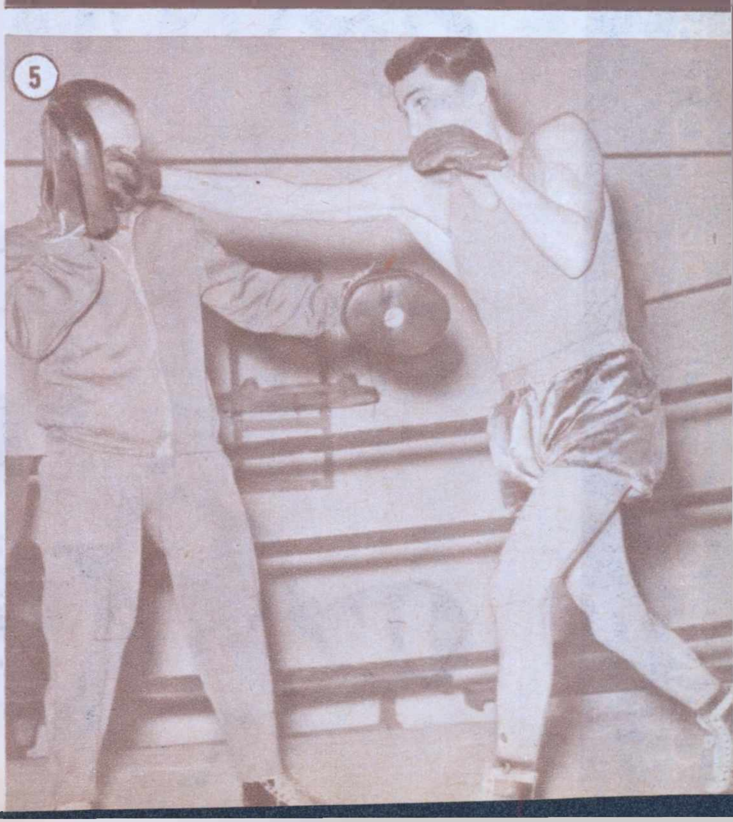
Lăudabilă iniţiativa celor trei antrenori, Chiriac, Fiat şi Spacov, de a acorda mai multă atenţie secţiei de juniori, în cadrul căreia activează 25—30 de copii din cartierul Plevnei, unde se află sala de antrenament a boxerilor militari.

Se spune că la Steaua se vor forma două sau chiar trei echipe. Trebuie să recunoaştem, frumoasă intenţie. Pe lîngă consacraţii Ciucă, Petre Vanea, Niculescu, Nicolau, Trandafir şi Gheorghioni vor creşte deci noi boxeri. Cine ştie? Poate 1965 va fi o nouă «promoţie de aur»...

Reportaj de: PETRE HENŢ

Fotografii: AUREL NEAGU

CAMPIONATUL DE FOTBAL
1965 – 1966

DINAMO PITEȘTI

SPORT

În picioare, de la stînga, la dreapta: BARBU Ion, fundaș c., 27 de ani, 1,75 m înălțime, 70 kg, 7 ani la Dinamo Pitești; BADEA Constantin, fundaș m., 23 de ani, 1,74 m, 69 kg, 6 ani la Dinamo Pitești; ZIMER Ștefan, mijlocaș, 25 de ani, 1,79 m, 74 kg, 1 an la Dinamo Pitești; MATACHE Constantin, portar, 26 de ani, 1,70 m, 68 kg, 7 ani la Dinamo Pitești; antrenorul ȘTEFAN VASILE; NICULESCU Spiridon, portar, 22 de ani, 1,80 m, 72 kg, 3 ani la Dinamo Pitești; ILIE Stelian, fundaș c., 27 de ani, 1,86 m, 82 kg, 3 ani la Dinamo Pitești; POPESCU Ioachim, mijlocaș, 24 de ani, 1,76 m, 73 kg; RADU Gheorghe, fundaș m., 26 de ani, 1,79 m, 74 kg, 6 ani la Dinamo Pitești.

Rîndul de jos: IONESCU Constantin, extrem, 28 de ani, 1,69 m, 69 kg, 4 ani la Dinamo Pitești, 2 selecții în echipa națională B; NAGY Nicolae, înaintaș c., 23 de ani, [illegible] DAVID Constantin, extrem, 21 de ani, 1,74 m, 66 kg, 3 ani la Dinamo Pitești; TURCAN Mihai, înaintaș c., 23 de ani, 1,82 m, 76 kg, 3 ani la Dinamo Pitești; DOBRIN Nicolae, mijlocaș-înaintaș, 18 ani, 1,80 m, 73 kg, 6 ani la Dinamo Pitești; RADU Constantin, extrem, 20 de ani, 1,70 m, 67 kg, 4 ani la Dinamo Pitești; HALAGIAN Florian, mijlocaș, 26 de ani, 1,69 m, 68 kg, 4 ani la Dinamo Pitești; TÎRCOVNICU Ion, mijlocaș, 29 de ani, 1,69 m, 68 kg, 1 an la Dinamo Pitești; de trei ori în echipa națională A. Lipsesc din fotografie POP ION, mijlocaș-înaintaș, 19 ani, 1,71 m, 68 kg, 1 an la Dinamo Pitești; OLTEANU Constantin, fundaș m., 18 ani, 1,73 m, 66 kg, 1 an la Dinamo Pitești; CORNEANU Ion, fundaș c., 26 de ani 1,72 m, 70 kg, 5 ani la Dinamo Pitești

Foto: PAUL ROMOȘAN

Un minut cu antrenorul STEFAN VASILE

Rep: Cum se explică startul submediocru al echipei Dinamo Pitești?

Antr.: În primul rînd cred că se poate vorbi de o nerecuperare fizică în timpul scurt dintre sfîrșitul sezonului trecut (am jucat în finala Cupei) și reluarea campionatului. Poate că și încercarea de a forța un pic pregătirea n-a fost cea mai bună soluție. În sfîrșit, greșelile portarilor noștri au cîntărit mult în balanță...

Rep: Ce soluții ați găsit?

Antr.: Beneficiind de o împrejurare fericită — turneul din R.D. Germană — am profitat de pauzele dintre jocuri, pentru a face antrenamente complete. Meciurile susținute în R.D.G. au fost extrem de bine venite, ele contribuind la sudarea tactică și psihică a echipei.

Rep: Pe cine contați în primul rînd?

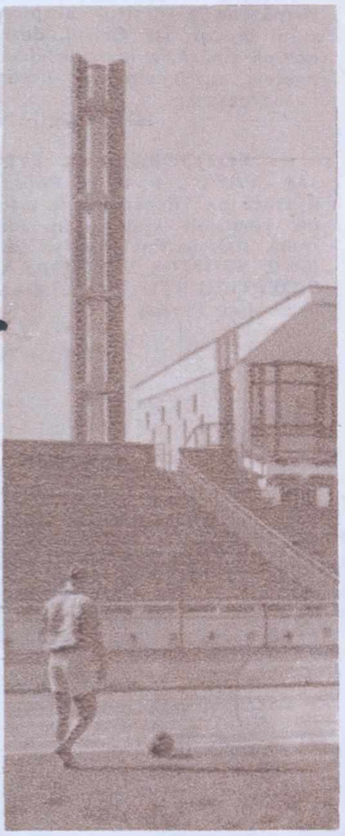
Antr.: O formă bună manifestă fundașul Barbu. De asemenea, noua pereche de mijlocași Tîrcovnicu—Ioachim Popescu. Sînt mulțumit — bineînțeles, atît cît poate fi mulțumit un antrenor cu o echipă în zona periculoasă — de creșterea puterii de pătrundere a lui Nagy și Țurcan. În ceea ce privește extremele David și C. Ionescu, le cer mai mult curaj în jocurile «afară».

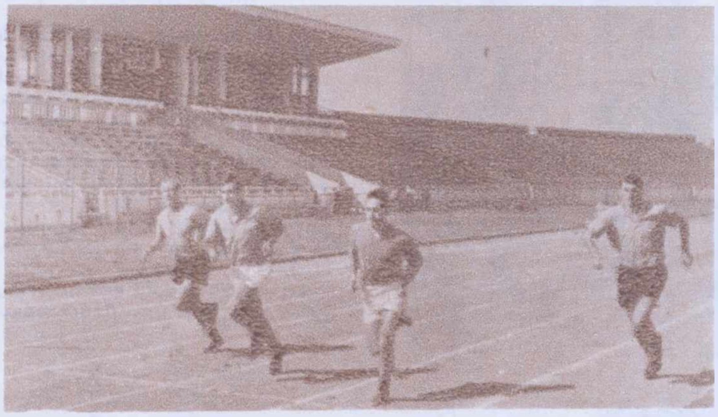
Rep: Cum mai merge Dobrin?

Antr.: Îmi pare bine că renunță treptat la artificii. Fotbalul modern se dispensează tot mai mult de «spirite», care plac doar unora dintre spectatori. Astăzi este inadmisibil ca un «spirit» de acest fel să anuleze efortul colectiv al unei echipe întregi. Din acest punct de vedere, talentatul Dobrin începe să se maturizeze.

Rep: Speranțe?

Antr.: Desigur că e tare greu să pleci la drum cu două înfrîngeri pe teren propriu. Cred însă că echipa se va îndepărta de zona periculoasă. Mă bazez în primul rînd pe tinerețea echipei noastre...

FINIȘ...

Cei mai rapizi jucători piteșteni trec linia de sosire. De la stînga la dreapta: Radea, Barbu, C. Ionescu și David. Se pare, însă, că David s-a forțat, pentru că el deține recordul în echipă: 11,4. «Sosirea» a înregistrat, deci, doi înaintași și doi fundași. O notă bună pentru fundași... Unde sînt însă, ceilalți înaintași?

Iată și replica lor (Țurcan, Nagy și Dobrin): «E bună viteza atletică, nici vorbă, dar adevărata viteză este cea cu mingea la picior».)

CU CAPUL ÎN JOS

Stoperul Corneanu, pe care îl [illegible]eți retrăgîndu-se în vestiar, nu face acest lucru din proprie inițiativă. El a fost eliminat de pe teren pentru vina de a fi întîrziat o oră la antrenament. Acesta e și motivul pentru care nu figurează în fotografia noastră din stînga..

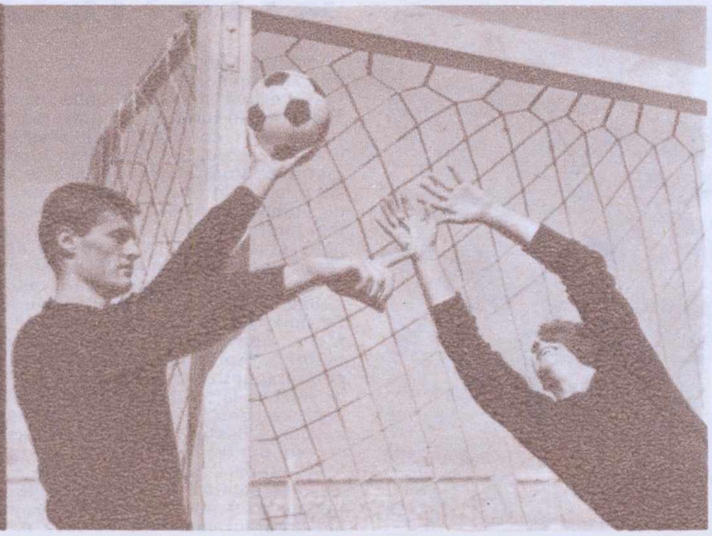

DIALOG ÎN MERS

Cel mai «bătăios» jucător al echipei din Pitești, Tîrcovnicu, susține un «dialog în mers» cu unul dintre cei mai tineri, Radu Constantin. Reproducem cuvintele lui Tîrcovnicu: «Toate bune, Radule, dar ești timid ca o fată mare. Ceea ce nu e bine. Ascultă-mă pe mine. Adversarul te simte imediat, și atunci începi să-l știi de stăpîn. Fotbalul e în primul rînd, luptă. Cine nu pune... osul, nu e fotbalist... Și să-ți mai spun ceva... Toate statisticile din lume confirmă că timizii au dat întotdeauna cel mai mare număr de accidentați...»

NU EXISTĂ „PĂIANJEN"

[illegible]

CALEIDOSCOP PITEȘTEAN

PORTRET

Tîrcovnicu

Noul mijlocaș al dinamoviștilor piteșteni figurează pe afișul «categoriei A» de 16 ani și a fost întotdeauna o prezență activă, indiferent de echipa în care a jucat. «Oană» Tîrcovnicu a fost și este un luptător conștient de posibilitățile sale. Lucid pe teren și în afara terenului, Tîrcovnicu și-a dat seama că numai printr-un efort permanent poate să-și suplinească lipsurile, ajungînd în rîndul candidaților la echipa națională. Această tenacitate neobosită a făcut din Tîrcovnicu jucătorul de bază despre care vorbeam mai sus.

*

S-a născut la București, la 7 aprilie 1936, și a simțit praful stîrnit de minge în cartierul Ferentari. Lui «Oană» îi place — însă — să spună că adevăratul «botez» de fotbalist l-a primit pe ACSA, în «împărăția lui Voinescu».

A debutat direct la juniori, în 1951, la «Constructorul», sub conducerea antrenorului Bacinski. Apoi a promovat la juniorii Petrolului, iar în 1954 a trecut la «Voința», echipă în care a jucat alături de Ene II, Georgescu, Bode, Neamțu și ceilalți juniori de elită ai vremii.

În 1956, Tîrcovnicu a trecut la Progresul București. Dar, după numai un an, o dată cu îmbrăcarea hainei militare, a început să joace la Dinamo Brașov, iar numai după două luni, o dată cu retrogradarea Științei Cluj, la Dinamo Cluj. În perioada 1958—1960, o dată cu mutarea echipei la Bacău, Tîrcovnicu a evoluat în orașul moldovean, pentru ca apoi, paralel cu creșterea valorică, să ajungă la Dinamo București, unde avea să joace cinci ani, să îmbrace trei tricouri de campion și să obțină titlul de maestru al sportului. În sfîrșit, de șapte luni Tîrcovnicu joacă la Dinamo Pitești.

*

Mijlocașul dinamovist este astăzi unul din jucătorii de linie ai campionatului. Bun tehnician, Tîrcovnicu nu excelează prin viteză, dar are o frumoasă compensație în rezistență. În afară de aceasta, el a avut întotdeauna — și mai ales la Dinamo București — un mare simț al golului. În campionatul 1962—63, Tîrcovnicu a înscris 15 goluri, dintre care 12 cu capul, «iar opt din acestea — adaugă el cu admirație — din centrările formidabile ale prietenului meu Pîrcălab».

Tîrcovnicu a jucat de trei ori în echipa națională (2—1 cu Iugoslavia la București, 0—6 cu Turcia la Ankara, și 2—3 cu Danemarca la București).

La 29 de ani, Tîrcovnicu este convins că mai poate reveni pe primul plan al fotbalului nostru. Dacă stăm să ne gîndim că foarte mulți fotbaliști au început «o a doua tinerețe» la această vîrstă sau chiar mai tîrziu, nu ne rămîne decît să-i urăm succes inimosului jucător dinamovist.

I.CH.

DUPA PRIMA TREIME A CAMPIONATULUI

După prima treime a campionatului, clasamentul are o configurație pe care cu greu i-o puteam bănui înainte de start. Pînă și poziția de lider a Rapidului era nu tocmai previzibilă. Cine și-ar fi închipuit că feroviarii vor trece cu atita vigoare peste «lovitura de teatru» de la Brașov?

Partea cea mai frumoasă și mai îmbucurătoare este că Petrolul izbutește să țină trena feroviarilor, deși aceștia au pierdut un singur punct pînă acum. La «tandemul» Rapidul—Petrolul trebuie adăugată neapărat U.T.A., care impresionează prin frumoasa disciplină impusă «copiilor» săi. Toate aceste trei echipe, revelații ale primei «treimi», își datorează pozițiile fruntașe mai bunei organizări a jocului, omogenității și... TRADIȚIEI.

În al doilea grup de trei, la «nouă puncte», trei echipe studențești. Toate trei navighează — cum e și firesc în cazul fotbalului universitar — sub semnul instabilității. Știința Cluj, în ușor declin (4 jocuri egale acasă), Știința Timișoara cu o alarmantă prăbușire (2—5) care ar putea anula startul impetuos și C.S.M.S. (cu 2—0 la Oradea și 0—4 la Pitești).

Urmează grupul echipelor care nu și-au conturat deocamdată stilul în actualul campionat. Steaua — în ciuda lui 6—0 cu Farul — șovăie în toate compartimentele. «Stegarii» brașoveni, în regres, au mai pierdut un mit: pe cel al invincibilității pe teren propriu. Dinamo Pitești își caută «albia», care s-ar putea să se consolideze prin progresul înaintașilor centrali. Știința Craiova se zbate, dar jocurile egale cu clujenii și cu brașovenii pe teren propriu nu demonstrează o formă strălucită. Siderurgistul, condamnat încă din start, oferă — prin cele 15 goluri marcate — o probă de vitalitate pe care apărarea e datoare să o întrețină. Dinamo București traversează o perioadă grea. Acum se vede rolul imens al lui Nunweiller III în cadrul acestei echipe.

Farul a reînceput «mersul pe sîrmă» de la sfîrșitul campionatului trecut, iar Crișul, deși o echipă tînără, a început «bătrînește», cu o singură victorie in extremis.

IOAN CHIRILĂ

ÎN FOTOGRAFII: 1. STEAUA—FARUL 6—0. D. Popescu îl atacă pe Tîlvescu, care a fost un veritabil «jalon» în acest meci. Asistă: Pavlovici și Zamfir. 2. ȘTIINȚA TIMIȘOARA—SIDERURGISTUL 2—5. Lereter în duel cu Florea.

În așteptarea lui ATLETICO MADRID

Știința Cluj a luat un start frumos — cel puțin ca rezultat și scor — în «Cupa Cupelor». Eliminarea unei echipe austriece — indiferent de forma ei — reprezintă în orice situație un succes. Iată, însă, că sorții au adus în fața clujenilor, în turul doi, un adversar de mare clasă — Atletico Madrid. În preajma acestei confruntări de prestigiu, ne permitem cîteva păreri. În primul rînd este vorba de necesitatea unei maxime mobilizări a echipei. Nici unul dintre jucătorii clujeni nu trebuie să se excludă din efortul general al jocului. Ne referim, în primul rînd, la Ivansuc și Adam, care își permit lungi perioade de odihnă. În al doilea rînd e vorba de organizarea jocului. Știința joacă tot mai mult 1—4—3—3, ceea ce pare adecvat posibilităților ei, dar lipsa de mobilitate și de rezistență a liniei a doua — exceptîndu-l pe Al. Vasile — paralizează deseori varianta. În acest sens trebuie găsită o formulă. Pexa — dacă se va restabili — trebuie să-și accelereze jocul. În ceea ce îl privește pe al treilea, ne gîndim, totuși, la Neșu — pentru jocurile în care se merge la cîștig. Formula cu Marcu mijlocaș — în aparență seducătoare — nu se confirmă. Marcu poate rămîne un foarte bun fundaș ofensiv, avînd de partea sa și... surpriza. Referindu-ne la cei trei din față, sîntem pentru Ivansuc înaintaș central (pentru start și tehnică) și Szabo extrem dreapta — formulă încununată de succes la vremea ei. În sfîrșit, deplasarea lui Adam spre stînga nu poate decît să contribuie la mărirea potențialului de demaraj al golgeterului, care se descurcă destul de greu în fața «sîrmei ghimpate» a careului. Bineînțeles că cei trei din față trebuie sprijiniți în permanență de linia a doua. Altfel, aventurile ofensive ale «trio»-ului de avangardă vor fi destrămate cu ușurință.

În așteptarea lui Atletico Madrid și mai ales a călătoriei din Spania, Știința trebuie să-și adune toate forțele, mai ales că are datoria de a modifica optica spectatorilor madrileni în ceea ce privește fotbalul nostru.

În fotografie: Știința—Wiener Neustadt 2—0. Centrează Ivansuc.

ERATĂ: În numărul trecut, la prezentarea echipei **PETROLUL PLOIEȘTI**, în dreptul lui Mihai Ionescu, a fost omisă selecționarea lui în jocul de la Praga, în echipa A a României.

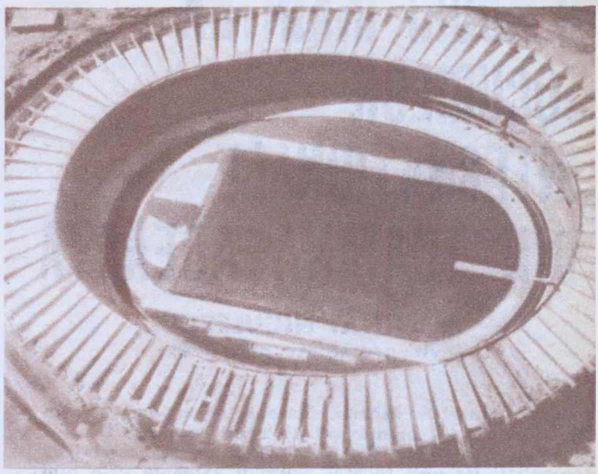
Fotbal
PE GLOB

«BLACK STAR» («Steaua Neagră») este cea mai puternică echipă a Ghanei. Cîştigătoare a «Cupei Africii» în anul 1963. «Black Star» reprezintă Ghana în meciurile inter-ţări. La Jocurile Olimpice de la Tokio, ghanezii au jucat în seria reprezentativei noastre, pierzînd cu 2—4. Pe teren propriu, sau, mai bine zis, în cadrul... climei proprii, ghanezii sînt mult mai periculoşi. Echipa Blackpool, cu Stanley Matthews, a pierdut cu 0—5. Chiar şi Real Madrid, cu Di Stefano, Puskas şi Gento, a fost condusă de trei ori înainte de a obţine un meci egal.

Fotbalul african se ridică. Este fotbalul care i-a dat pe Ben Barek, pe Eusebio şi pe Coluna.

MENGALVIO, coechipierul lui Pele la Santos şi înlocuitorul lui Didi în Chile, îşi pregăteşte valizele pentru a juca cîteva meciuri la Real Madrid. Dacă aceste tentative vor fi concludente, el va lua locul rămas vacant prin plecarea lui Muller la Barcelona. La 25 de ani, Mengalvio este dotat cu o tehnică formidabilă şi nu i se poate reproşa decît o oarecare încetineală. După părerea specialiştilor, brazilianul este capabil să-şi facă o intrare triumfală în echipa Realului şi să placă publicului madrilen.

BELO HORIZONTE. Stadionul din fotografie se numeşte Pampulha, are 100 000 de locuri şi a fost inaugurat recent în Brazilia, la Belo Horizonte, capitala statului Minas Gerais. Stadionul Pampulha speră să devină «masa verde» a multor bătălii între «marii» fotbalului brazilian: Rio şi Santos. Şi desigur că va şti să profite de această «neutralitate».

MATTHEWS: «Sfaturi, şi nu dispoziţii».

Sir Stanley Matthews, nobilul vrăjitor al fotbalului englez, are o serie de păreri interesante în privinţa relaţiilor dintre antrenori şi jucători. După ce scoate în relief rolul important pe care îl are antrenorul, el spune:

«Mulţi jucători de fotbal din ţară şi din străinătate pot confirma că primele lor succese nu se datorează antrenorului. Antrenorii sînt doar cei care canalizează sau cultivă calităţile jucătorilor talentaţi.

Sfaturile bune se deosebesc fundamental de ordinele rigide (şi fără compromisuri) date de antrenori.

Nu există antrenor care să poată face dintr-un jucător fără talent un jucător bun. În acelaşi timp, însă, dintr-un tînăr de talent antrenorul nu va putea face un jucător de clasă dacă nu va ţine seama de trăsăturile caracteristice ale acestuia. Să vedem însă cum stau lucrurile în practică: Un tînăr jucător «se autodescoperă», de pildă, într-o fază cînd izbuteşte să-şi depăşească adversarul. Această acţiune îi dă un sentiment de siguranţă în forţele proprii. Fără acest sentiment în necontenită creştere el nu poate deveni un fotbalist de mare clasă. Dacă un jucător va fi îngrădit în dezvoltarea însuşirilor lui personale sau, mai bine-zis, dacă nu va fi ajutat să-şi dezvolte aceste insuşiri, el îşi va pierde încrederea în forţele sale proprii şi astfel va marca un declin firesc. De aceea, este absolut necesar ca antrenorul să aplice un tratament adecvat. Rolul principal al antrenorului este de a-l orienta pe jucătorul talentat pe drumul cel mai eficace şi mai scurt, pentru eliminarea greşelilor şi dezvoltarea însuşirilor personale.

(Trad. C. ARDELEANU din Volksstimme — Viena)

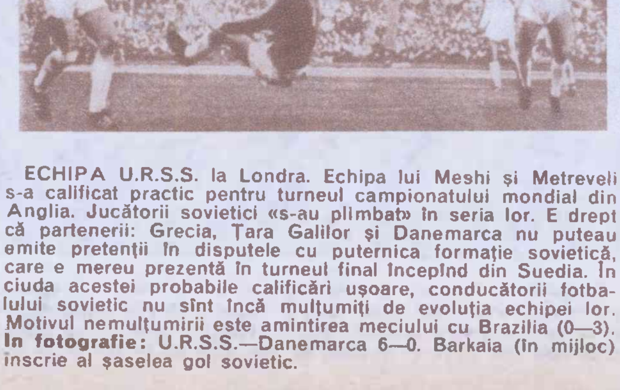

RAMIREZ, DIRIJORUL... Acest om, care poartă pe vesta sa, sub cuvîntul «PERU», insignele diverselor echipe naţionale, se numeşte Ramirez. El însoţeşte echipa naţională peruviană în toate deplasările, intră pe teren, o dată cu prezentarea jucătorilor, şi stimulează aplauzele. Iată-l, pe Ramirez, în fotografia noastră, în faţa echipei Uruguay, înaintea meciului pentru Cupa mondială Uruguay—Peru, disputat la Montevideo.

SALVADOR REYES, cel mai bun atacant mexican în momentul de faţă, şi-a cîştigat paşaportul pentru Londra şi speră să ia ceva din gloria «marelui mexican» Carbajal, portarul ultimelor ediţii «mondiale».

MANCHESTER UNITED a luat hotărîrea să «proscrie» opt dintre suporterii săi care nu au avut o comportare... sportivă în tribunele stadionului Old Trafford. Cel care a anunţat această hotărîre a fost însuşi managerul Matt Busby. El a precizat că a luat hotărîrea pentru a salvgarda reputaţia clubului. Cei opt spectatori «proscrişi» au între 15 şi 20 de ani şi li s-a reproşat că au cîntat cîntece obscene în cursul jocului cu Stocke City. Este pentru a doua oară că Manchester interzice accesul pe stadion suporterilor săi. Acum un an şi jumătate, această interdicţie a fost aplicată unui spectator care abia de curînd a recăpătat dreptul de a lua loc în tribune.

ECHIPA U.R.S.S. la Londra. Echipa lui Meshi şi Metreveli s-a calificat practic pentru turneul campionatului mondial din Anglia. Jucătorii sovietici «s-au plimbat» în seria lor. E drept că partenerii: Grecia, Ţara Galilor şi Danemarca nu puteau emite pretenţii în disputele cu puternica formaţie sovietică, care e mereu prezentă în turneul final începînd din Suedia. În ciuda acestei probabile calificări uşoare, conducătorii fotbalului sovietic nu sînt încă mulţumiţi de evoluţia echipei lor. Motivul nemulţumirii este amintirea meciului cu Brazilia (0—3). **În fotografie:** U.R.S.S.—Danemarca 6—0. Barkaia (în mijloc) înscrie al şaselea gol sovietic.

LUIS CARNIGLIA, vechiul antrenor al lui A.C. Milan, a comentat pentru radio-ul argentinian întîlnirea Inter—Independiente din cadrul Cupei intercontinentale. Într-unul din comentariile sale, el a spus: **«Inter este o săgeată, iar Independiente — o diligenţă.»**

ANGLIA şi NR. 12. Fotografia noastră este inedită pentru fotbalul englez. «Tradiţionaliştii» britanici au acceptat să modifice regulamentul lor, permiţînd înlocuirea unui jucător, în caz de rănire. Menţionăm, totodată, că în Italia s-a permis înlocuirea portarului chiar cînd acesta nu este rănit. Modificările de regulament urmăresc, fără îndoială, asigurarea celor mai bune condiţii de desfăşurare spectacolului fotbalistic.

GÎNDURI ÎNAINTEA JOCURILOR INTERNAȚIONALE DIN TOAMNA ACEASTA

de MIHAI NICULESCU,
vicepreședinte al F.R.R.

Cad frunzele. Păsările călătoare și-au luat la revedere pentru la primăvară. A venit toamna. Dar pe stadioane este încă vară. Pe gazonul ce pălește zburdă sportivii. Pe unii tocmai acum îi așteaptă cele mai grele examene ale anului. Îndeosebi pe rugbiști...

Campionatul republican de rugbi este în toi. Dinamo — liderul clasamentului — își apără cu străşnicie locul binemeritat. Steaua și Grivița Roșie trebuie să se mulțumească, deocamdată, cu lupta pentru «secundariat». La celălalt pol se transpiră la fel de mult ca să se rămînă în prima categorie.

Dar, paralel, există de pe acum multă preocupare pentru jocurile internaționale din toamna aceasta. Trei formații — C.S.M.S. Iași, Farul Constanța și Grivița Roșie — au și debutat în această vară tîrzie în compania fostei campioane a Franței, A.S. Béziers. De data aceasta (și nu ca în urmă cu ani) echipele noastre s-au pregătit temeinic. Astfel că fosta campioană a Franței a cîștigat doar unul din cele trei meciuri susținute în țara noastră, împotriva echipei Grivița Roșie (jocul furnizat de ambele echipe ca și arbitrajul lui Șt. Constantinescu meritä a fi notate cu 10). Francezii au fost învinși, în schimb, la Constanța, de Farul, «echipa surprizelor» (să nu se uite că nici Dinamo nu s-a putut impune în tur în fața acestei echipe), iar la Iași, în fața formației lui «Jijel» Drobotă — titularul naționalei în postul de piller — au obținut cu greu, un meci egal.

În aceeași notă (de bun antrenament) a cucerit la Neapole «Trofeo di Napoli» echipa noastră campioană — Steaua — care a învins pe Rovigo, fosta campioană a Italiei cu severul scor de 40—0! Penciu, ca în zilele lui mari a delectat publicul napolitan, care în tot timpul jocului l-a ovaționat. Rugbiștii militari s-au impus, de asemenea, și în fața actualei campioane a Italiei, Parthenope—Napoli cu scorul de 17—14, cu toate că la pauză erau conduși de aceasta. Arbitrul italian Sotti a dorit cu tot dinadinsul ca echipa condusă de magistralul Penciu să fie învinsă, neacordîndu-i două încercări. Incompetență sau rea credință? Cert este că dl. Tognetti, specialistul italian în materie de arbitraje ar trebui să se ocupe mai mult de arbitrii de rugbi bolognezi. Aceasta, cu atît mai mult, cu cît ei îl au pe Silvio Pozzi, unul dintre cei mai buni arbitri internaționali.

Dar greul abia acum începe...

La 12 noiembrie, deci peste numai trei săptămîni, ne deplasăm în R.F. Germană, unde la 14 ale aceleiași luni întîlnim reprezentativa de rugbi a acestei țări. Cei care au vizionat meciul de anul trecut de la București, dintre rugbiștii germani și cei ai țării noastre își aduc desigur aminte de vigoarea, de progresul tehnico-tactic al tinerilor sportivi germani, de cursele derutante ale mijlocașilor și centrilor, de apreciabila forță a grămezii lor. Trebuie să mărturisesc că nu sînt fumător pasionat, dar la acest joc am fumat 15 țigări! Vă rog să trageți singuri concluziile!

A doua întîlnire însă, aceea cu «XV»-le Franței, din 28 noiembrie, de la Lyon, o socotesc cu mult mai grea. E în joc prestigiul echipei noastre naționale și faima ce ne-am cîștigat-o în lumea iubitorilor jocului cu balonul oval pentru că, trebuie să știți, ne bucurăm de stima multora dintre conducătorii federațiilor de rugbi din lumea întreagă.

Trebuie să amintesc aici, și acest lucru nu poate fi un secret, că la București Franța nu a prezentat anul trecut cea mai în formă dintre echipele sale. Dar francezii au adoptat o tactică nouă, adecvată echipei lor tinere, tactică la care antrenorii noștri nu se așteptau. Cine nu-și amintește de jocul fraților Camberabero sau de cursele rapidului Gachassin, de tușele culese de masivul și îndemînatecul Dauga, de forța grămezii și jocul ei percutant? Ne-au învins cu 9—6! Tot atît de ușor puteam însă cîștiga și noi, dacă «Alexandru cel Mare» era... în picior sau dacă tactica lui Pădureanu era alta. Dar ce să-i faci! Învățăm din greșelile noastre...

De data aceasta — și cred că sînt în asentimentul tuturor — va trebui să alcătuim echipa națională stînd cu picioarele pe pămînt, lăsînd la o parte tot ce este învechit și nu mai corespunde jocului modern, renunțînd — chiar dacă ne vine mai greu — la nume care pînă mai ieri au fost sonore și alegînd pentru apărarea culorilor țării pe cei mai în formă jucători, indiferent de echipele în care activează, indiferent de orice alte considerente de campionat. Să creăm în această direcție o adevărată opinie de masă printre jucătorii, tehnicienii și toți iubitorii rugbiului din România.

Apoi, toată grija pentru adoptarea celei mai inteligente tactici și...

... Să sperăm într-un rezultat onorabil la Lyon, pe care avem toate resursele și dreptul să-l obținem.

RUGBI • RUGBI • RUGBI • RUGBI

REZULTATELE PRINCIPALELOR MECIURI INTERȚĂRI ALE ANULUI

9.	I.	Paris	Franța—Scoția 16—8	(Turneul celor 5 națiuni)
16.	I.	Cardiff	Țara Galilor—Anglia 14—3	"
23.	I.	Dublin	Irlanda—Franța 3—3	"
6.	II.	Edinburgh	Scoția—Țara Galilor 12—14	"
13.	II.	Dublin	Irlanda—Anglia 5—0	"
27.	II.	Londra	Anglia—Franța 9—6	"
27.	II.	Edinburgh	Scoția—Irlanda 6—16	"
13.	III.	Cardiff	Țara Galilor—Irlanda 14—8	"
13.	III.	Londra	Anglia—Scoția 3—3	"
27.	III.	Paris	Franța—Țara Galilor 22—13	"
10.	IV.	Dublin	Irlanda—Africa de Sud 9—6	"
17.	IV.	Edinburgh	Scoția—Africa de Sud 8—5	"
18.	IV.	Pau	Franța—Italia 21—0	"
18.	IV.	Hanovra	R.F. Germană—Franța B 3—8	"
6.	VI.	Liberec	Cehoslovacia—Italia 5—14	"
13.	VI.	Bytom	Polonia—Italia 6—12	
19.	VI.	Sydney	Australia—Africa de Sud 18—11	"
1.	VIII.	Wellington	Noua Zeelandă—Africa de Sud 6—3	
15.	VIII.	Wellington	Noua Zeelandă—Africa de Sud 3—0	
8.	X.	Praga	Cehoslovacia—Suedia 42—0	
10.	X.	Gdansk	Polonia—Suedia 32—0	

După cum se vede, sportivii români nu au debutat încă în sezonul internațional, o singură partidă — și aceea neoficială — dintre selecționatele București—Pirinei (11—10) apare cu totul insuficientă pentru rodarea unei echipe naționale, chemată să susțină la sfîrșitul anului două partide dificile.

Rămîne, așadar, ca viitoarele întîlniri: 14 noiembrie, la Hanovra, cu R.F. Germană și 28 noiembrie, la Lyon, cu Franța, să ne edifice asupra valorii internaționale a XV-lui României, la ora actuală.

Pregătirile lotului nostru republican în vederea apropiatelor întîlniri internaționale cu reprezentativele R.F. Germane și Franței sînt în plină desfășurare. Iată în fotografie o fază de la un joc de antrenament: VALERIU IRIMESCU, cu balonul în brațe, străpunge dispozitivul de apărare advers; în fund se mai văd RĂDULESCU și DEMIAN (în alb).

În fotografie, participanții la ultimul curs organizat la Paris. Printre ei, în rîndul de jos, al doilea din dreapta, antrenorul federal Alexandru Teofilovici; în rîndul al treilea, al cincilea din dreapta, ing. Nicolae Ureche, antrenorul echipei Știința Petroșeni.

Promoția „René Crabos"

Cel de al XI-lea curs de antrenori de rugbi, care a avut loc la Institutul Național de Sport din Paris în perioada 13—18 septembrie, s-a numit promoția René Crabos, în amintirea fostului președinte al Federației franceze de rugbi, decedat recent. La acest curs au participat numeroși antrenori francezi și din diverse alte țări (Italia, R.F.G., Maroc, Portugalia, Cehoslovacia, Iugoslavia, Polonia, Spania, Belgia și România). Cursul a fost condus de renumiți specialiști francezi, printre care Julien Saby, Roger Mouly, Clement Dupont, Robert Poulain ș.a.

Programul zilnic a fost minuțios alcătuit prin îmbinarea lecțiilor teoretice cu cele practice. Lecțiile teoretice au abordat problemele cele mai generale (urmînd ca detaliile jocului modern să fie analizate în cursul anului viitor) survenite în tactica jocului la grămadă, margine și al liniilor dinapoi, în lumina noilor modificări aduse regulamentului de joc. Conținutul bogat și interesant al acestor lecții teoretice a fost apoi aplicat practic în procesul de joc (o echipă alcătuită din cursanții acestei stagiuni a jucat împotriva unei selecționate militare).În afara acestor lecții pure de specialitate s-a mai discutat despre importanța medicinii sportive, rolul educativ al antrenorului, psihologia aplicată în jocul de rugbi, ridicarea nivelului de cunoștințe al jucătorilor, precum și importanța filmării în procesul de învățare, corectare și perfecționare. Din conținutul lecțiilor teoretice și practice s-au putut desprinde următoarele idei generale ale jocului francez:

a) **Triunghiul de atac și apărare în toate momentele jocului;**

b) **Păstrarea permanentă a adîncimii în joc;**

c) **Aglomerările și dezaglomerările rapide;**

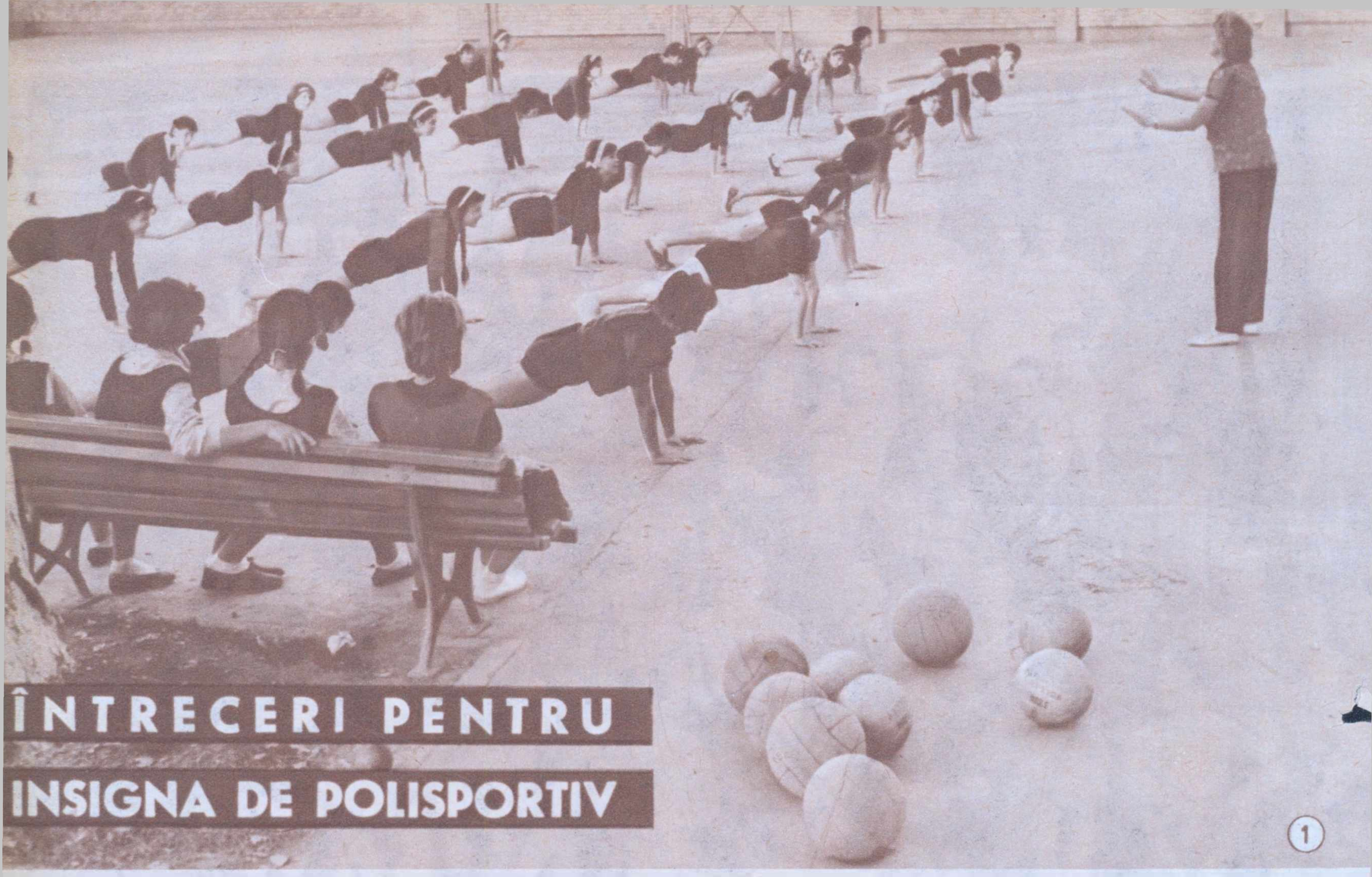
d) **Jocul la mînă atît al liniilor dinapoi cît și al înaintașilor,** ca fiind cele mai importante în sensul jocului constructiv, spectaculos și eficace, reprezentînd stilul actual de joc al francezilor. De asemenea acest stil arătat în lecțiile teoretice a putut fi desprins și din meciurile: Narbonne—Racing disputat la Paris în perioada cursului nostru (meci pe care am avut ocazia să-l urmărim) precum și din jocul Grivița Roșie—Béziers desfășurat recent la București.

Cunoașterea stilului de joc francez va trebui să constituie un îndrumar în pregătirea echipei noastre reprezentative în vederea întîlnirii viitoare cu echipa Franței care va avea loc la Lyon la 28 noiembrie 1965. Din discuțiile cu specialiștii francezi am remarcat considerația pe care aceștia o au pentru școala rugbiului românesc, pe care o aseamănă cu cea a rugbiului galez, axată pe jocul penetrant al înaintării.

Consider că pentru meciul cu Franța, în scopul măririi eficacității echipei noastre, jocul forte al înaintării — compartimentul atît de temut de francezi — trebuie combinat cu inteligența, finețea și eficacitatea liniilor dinapoi (compartiment care nu a evoluat la valoarea reală în întîlnirile cu Franța).

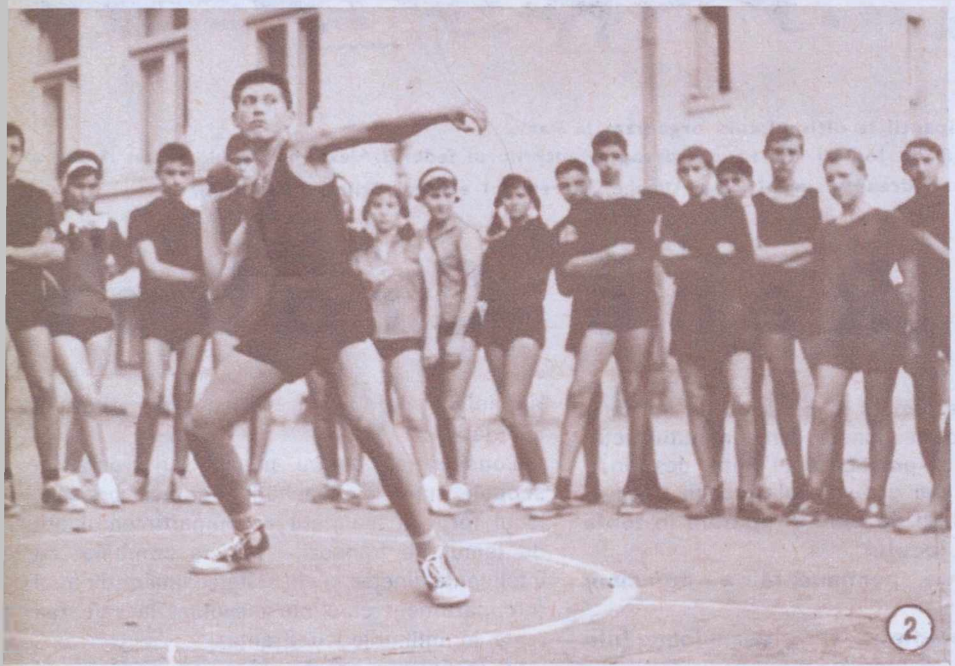
La încheierea acestui curs toți participanții au fost invitați la sediul federației franceze de rugbi, unde delegația noastră a primit felicitări pentru succesele obținute de rugbiul nostru pe plan internațional. Dorim — a spus între altele dl. Lerou — ca relațiile dintre federațiile naționale să fie tot mai mult lărgite, pînă la nivelul echipelor de club. De asemenea, vicepreședintele F.F.R. dl. Lerou a transmis felicitări președintelui F.R.R. ing. Emil Drăgănescu, pentru modul în care conduce activitatea rugbiului românesc. Consider — în încheiere — că acest curs a fost deosebit de util specialiștilor noștri, acestora revenindu-le acum sarcina de a transmite cele însușite cît mai minuțios întregului colectiv de antrenori din țara noastră.

Prof. ALEXANDRU TEOFILOVICI
Antrenor federal

ÎNTRECERI PENTRU INSIGNA DE POLISPORTIV

1

2

3

UN ALT FEL DE EXTEMPORAL...

Odată cu începerea noului an școlar, normele pentru obținerea Insignei de polisportiv... cad pe capete. Nici nu-i de mirare. Forța acumulată în vacanța petrecută pe litoral sau pe crestele munților își spune acum cuvîntul. Alergările sint mai rapide, săriturile mai lungi, mai inalte, iar aruncările mai viguroase. Cît despre interes... Cine nu vrea să devină polisportiv?

Iată-ne vizitatori neanunțați la LICEUL «Ion Neculce» din Capitală. În timp ce în clase istoria, matematica, geografia sau româna captează atenția elevilor, în curte cei dintr-a IX-a, fete și băieți, dau un... extemporal cu profesorii de educație fizică. Subiectul: INSIGNA DE POLISPORTIV. Fetele repetă exercițiile de gimnastică prevăzute în programul insignei (foto 1). Nimeni nu... copiază de la vecin. Si notele bune umplu carnețelul profesoarei Clementina Mladin.

La clasa băieților, după exemplificările de tehnică la aruncarea greutății făcute de profesorul Nicolae Surtea, se trece la... examinări individuale (foto 2). Pe loc se creează o atmosferă de adevărat concurs. Concurenții voluntari nu lipsesc și suporterii (imaginați-vă!!) de asemenea. Entuziasmul crește în intensitate cind, pe străduța din fața scolii băieții sînt chemați la startul alergărilor (foto 3).

Pregătirea pentru adevăratele examene de trecere a normelor continuă pînă la sunetul clopoțelului care anunță sfîrsitul orei. În «recreație» discutăm cu cei doi profesori tot despre «Insignă». Aflăm că școala are în prezent 152 de purtători si că alți 312 elevi și-au dat mai mult de jumătate din norme.

...Un nou sunet de clopotel. Începe o nouă oră. Din vestiare apar elevii. Alti profesori, Victor Constantinescu si Radu Tunaru vor conduce ora. O parte din timp va fi dăruită, desigur, pregătirilor pentru insigna de polisportiv...

P. H.

DE LA CORESPONDENȚII NOȘTRI

PE STADIONUL TINERETULUI

Stadionul Tineretului rămîne un punct de întîlnire al atleților noștri fruntași. Zilele deosebit de frumoase ale acestei toamne lungi și îngăduitoare îi îmbie la întreceri și antrenamente. Iată două imagini surprinse într-o după-amiază pe această frumoasă bază sportivă.

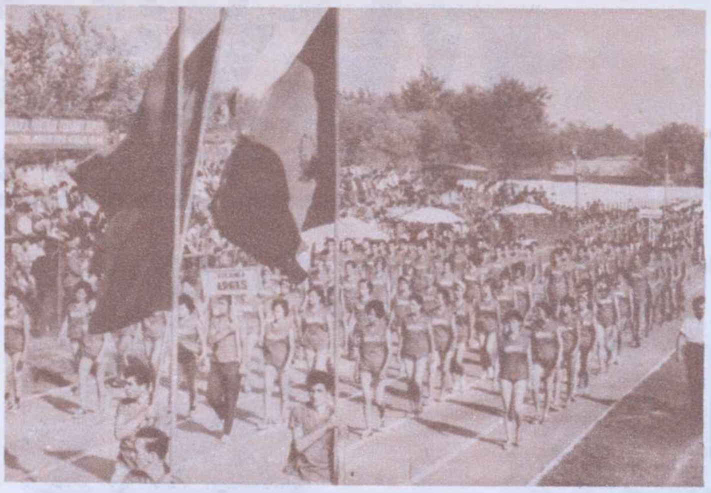
1. Miliana Micu (Constructorul), recordmana probei de aruncare a greutății la categoria copii, a reușit nu de mult o aruncare foarte bună: 12,08 m.

2. Mama atletului Gheorghe Costache, o obișnuită a stadionului, îl felicită pe antrenorul Constantin Spiridon pentru felul cum l-a pregătit pe fiul său pentru concursul de la Neapole.

NICOLAE D. NICOLAE
— București —

IMAGINI DE LA FINALELE „CUPEI AGRICULTURII"

Ca de obicei, luna septembrie a reunit pe fruntașii sportului din mediul sătesc la startul finalelor «Cupei Agriculturii». În concurs au intrat cei mai buni sportivi din satele regiunilor Hunedoara, Oltenia, Argeș, București. Cu acest prilej au fost înregistrate o serie de recorduri regionale, ca și unele rezultate remarcabile la probele de atletism. Tînărul Constantin Cernica, din comuna Căzănești (Slobozia), de pildă, a trecut peste ștacheta ridicată la 1,80 m; Aurel Eribacan din comuna Cîrlej (Ilia) a obținut un rezultat meritoriu: 6,34 m la săritura în lungime; Mihai Popa din comuna Mihalț (Sebeș) a parcurs 100 m în 11,8 sec., iar tînăra atletă Virginia Burcea din comuna Sorioaștea (Roșiori) a cîștigat pe rînd probele de 100 m și 200 m.

Iată cîteva imagini de la finalele «Cupei Agriculturii», găzduite de orașul Roșiorii de Vede. **Sus:** moment festiv — reprezentanții celor patru regiuni defilează prin fața tribunei oficiale în aplauzele entuziaste ale spectatorilor de la sate. **Jos:** o fază din meciul decisiv — la volei — dintre formațiile campioane ale regiunilor București și Hunedoara, cîștigat de prima echipă cu 2—1.

N. LAURIAN

CLASAMENTUL CELOR MICI

A doua ediție a campionatului orășenesc de fotbal rezervat celor mai mici fotbaliști, fii ai minerilor din Valea Jiului, se bucură de mult succes. După terminarea turului, pe primul loc s-a clasat echipa Minerul Lupeni, antrenată de Ștefan Szoko. Iată alăturat fotografia celor mai tineri fotbaliști de la Minerul Lupeni.

S. BĂLOI
— Petroșeni —

FEMEILE SÎNT TOT FEMEI!

— ...Și cum îți spuneam...!!
Desen de **CONSTANTIN CIOSU**
— Bacău —

POȘTA REDACȚIEI

FLORIAN EUGEN — Bistrița. Așa cum ne-ați rugat, am transmis scrisoarea adresată gimnastei Sonia Iovan. Sperăm că răspunsul nu a întîrziat să vă sosească.

VLAD MĂRCULEȚ — Ploiești. Din documentarea dv. fotbalistică vă lipsesc rezultatele partidelor dintre **Steaua** și **U.T.A.** în perioada anilor 1950—1960. Iată-le: **1950:** 0—2, 1—1; **1951:** 2—0, 1—0; **1952:** 2—1, 3—1; **1953:** 0—0, 1—1; **1954:** 2—1, 0—3; **1955:** 0—1, 0—2; **1956:** 5—1, 1—0; **1957/58:** 1—1, 1—1; **1958/59:** 2—1, 1—1; **1959/60:** 1—0, 4—1.

PETRE AILENI — Pașcani. 1) Iată cîteva date despre Ioan Moser, handbalistul pe care îl simpatizați atît de mult. S-a născut la 24 ianuarie 1937, în orașul Timișoara, are 1,91 m înălțime și 80 kg, este căsătorit și are un băiețel. Îi place foarte mult pescuitul. După cum probabil știți, Moser este maestru emerit al sportului. 2) Prima ediție a campionatelor mondiale masculine de handbal în 7 a avut loc în anul 1938, în Germania. Primele trei clasate: Germania, Austria, Suedia.

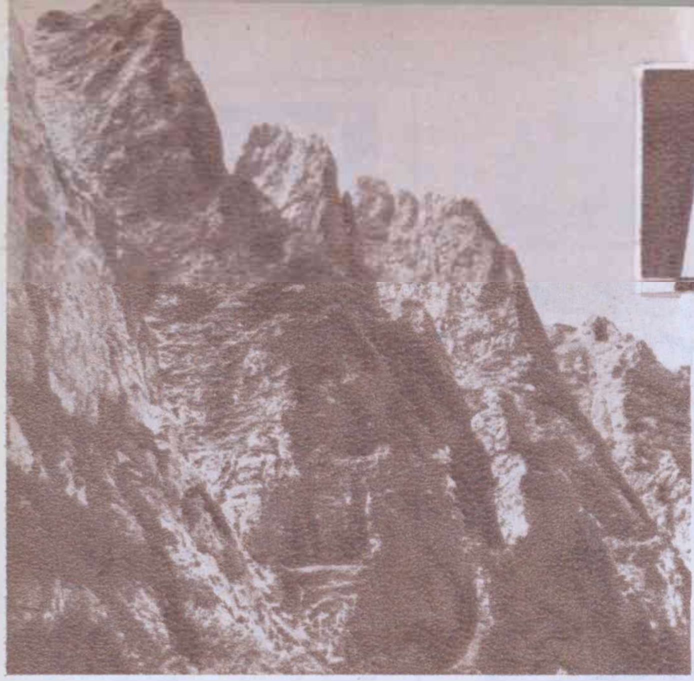
ION IONESCU — Oradea. Să ne interesăm dacă fotbalistul Ion Ionescu de la Rapid București este rudă cu dv.?!! Ar fi foarte... interesant. Din păcate, noi nu avem timp de așa ceva. Totuși, dacă problema vă interesează în mod deosebit, vă dăm cîteva relații despre presupusa dv. rudă. Cunoscutul fotbalist rapidist s-a născut la 5 aprilie 1938 în București. Înălțime: 1,72 m. Greutate: 68 kg. Este profesor de educație fizică. În încheiere, o rugăminte: nu uitați să ne comunicați și nouă rezultatele cercetărilor...

ALEXANDRU DUCUȘ — Fieni. 1) Cîte goluri a înscris fotbalistul Nunweiller VI în campionatul trecut? Trebuie să recunoaștem, nu ne-a fost prea greu să numărăm: a marcat un singur gol! 2) Fotbaliștii de la Petrolul Ploiești au cîștigat titlul de campioni de două ori consecutiv: edițiile din 1957/58 și 1958/59. 3) Deși a fost de două ori finalistă, reprezentativa Ungariei nu a reușit nici o dată să cucerească titlul de campioană mondială la fotbal. În 1938 a fost învinsă, în finală, de echipa Italiei cu 4—2, iar în 1954 a pierdut cu totul neașteptat în fața formației R.F. Germane cu 3—2.

ION DOBRE — Bacău. Deși ați împlinit 30 de ani, nu ați reușit încă să învățați să înotați? Dacă în fiecare an începeți să vă gîndiți la acest lucru abia prin luna octombrie, nu ne miră. Încercați în lunile călduroase de vară. Succes!

DAN OPRIȘIU — Cluj. În istoria Jocurilor Olimpice, primul atlet european care a reușit să cucerească medalia de aur în cursa de 200 m plat a fost italianul Livio Berruti. La J.O. de la Roma (1960) el a reușit să întrerupă victoriile americanilor în această probă, alergînd distanța în 20,5 sec. La J.O. de la Tokio însă, atleții americani au reînodat firul «tăiat» de Berruti prin Henry Carr, realizatorul unui nou record olimpic la această probă: 20,3 sec.

MAGAZIN sportiv

ACELE MORARULUI

Bucegi. În lumea de piatră a Bucegilor, cele mai frumoase forme de relief le găsim în muntele Moraru. Acele Morarului, monolite uriașe ce seamănă de la distanță cu niște pinguini, domină cu forma lor întreaga regiune.

Foto: EMILIAN CRISTEA

ACROBATA

Sculptorul CONSTANTIN IORDACHE ne prezintă macheta unei noi lucrări — care vrea să rivalizeze cu mai vechea sa lucrare — **gimnasta de pe bîrnă**, expusă în fața sălii Floreasca. De data aceasta sculptorul, îndrăgostit adînc de sport, are o viziune modernă a modelului său — o tînără din echipa de gimnastică artistică a Școlii sportive de elevi nr. 2 din București — care execută un dans acrobatic.

Artistul intenționează să-și realizeze lucrarea în marmoră, în mărime naturală.

SECRETUL — SUCUL DE LĂMÎIE?

Proba de maraton din cadrul ultimei ediții a Jocurilor Balcanice, găzduite de atenieni, a fost cîștigată de bulgarul Ivailo Șarankov, pe care-l vedeți în imagine, într-o postură care nu amintește nici prin gest, nici prin pași de eforturile legendare ale anticului soldat elen Philippides, care a alergat 42 de kilometri ca să anunțe victoria grecilor de pe cîmpia Marathonului, după care a murit. Atletul bulgar a fost surprins de fotoreporter împrospătîndu-și forțele cu suc de lămîie la pas de mărșăluitor, în drum spre victorie.

LA POLUL SUD

«Premiere alpine» au loc și la... pol. Nu de mult, a fost cucerit unul din cele mai înalte piscuri ale Antarctidei, muntele Paget (3 250 m deasupra nivelului mării). Autorii performanței sînt trei membri ai unei expediții britanice, care a explorat regiunea denumită Georgia de sud. Prima din fotografiile noastre înfățișează pe doi dintre performeri — S. Down și J. Chester — în momentul cînd înfig drapelul pe vîrf. Imaginea a fost luată de al treilea om al echipei T. Lynch Alăturat, vedem o sanie condusă de membrii expediției către baza de plecare

ÎNCEPUTURILE JOCULUI DE RUGBI ÎN ROMÂNIA

La începutul secolului nostru, studenții români care învățau în Franța, atrași de frumusețea jocului cu «balonul oval», încep să-l practice în cadrul diferitelor echipe franceze. Întorși în țară, cu dorința de a introduce și la noi acest joc, ei fac primele încercări de alcătuire a unor echipe în 1903 și apoi în 1910, dar ele rămîn fără nici un rezultat. Abia în 1913 la inițiativa fraților Iconomu și Hussar, se înființează primele două echipe din țara noastră. Frații Iconomu, formează echipa T.C.R. (Tenis Club Român), iar frații Hussar, echipa Sporting-Club. Cele două echipe, dintre care T.C.R. (foto 1) a fost prima, își dispută primul meci la 8 septembrie 1913 și apoi, duminical aproape, au loc meciuri amicale în tot cursul toamnei acestui an. În anul următor 1914, deși există numai două echipe, totuși se organizează «Campionatul României» de rugbi, care se dispută după sistemul tur-retur, deci au loc două meciuri. Titlul pe anul 1914 revine echipei T.C.R. Pentru a avea totuși o activitate competițională mai bogată, se începe în toamnă «Cupa T.C.R.» la care participă pe lîngă cele două echipe și a treia — Rugby-Football-Club.

De menționat că în echipa Sporting-Club, a jucat și regretatul artist al poporului George Vraca) (foto 2). De altfel George Vraca a făcut parte și din echipa reprezentativă de rugbi a României care a participat în 1919, la jocurile interaliate de la Paris.*

Pînă după primul război mondial, au existat numai 4—5 echipe de rugbi, împărțite pe două categorii, după valoare. Primele meciuri s-au disputat pe un teren viran din imediata apropiere a Pieții Victoriei de azi, apoi ele s-au mutat, pe terenul «Federației» — actualul stadion al Tineretului, pe atunci complet neamenajat, fără dușuri și vestiare, așa cum se poate vedea în foto 3, unde putem urmări «vestiarul» unei echipe de rugbi din anul 1913, improvizat într-un automobil.

Fiind o noutate, jocul de rugbi, în perioada 1913—1914, atrage de partea lui mulți sportivi și mai ales fotbaliști.

Presa vremii arată că în anul 1914, fotbalul stagnează și este serios amenințat, deoarece majoritatea jucătorilor îl abandonează și trec în echipele de rugbi. Dar acest «duel», este de scurtă durată și, în cele din urmă, dă cîștig de cauză, tot fotbalului, care de atunci încoace, păstrează locul I printre toate disciplinele sportive.

IOAN TODAN

REGATA FERICITĂ

În prezent cineaştii sovietici turnează un film în Occident. Titlul comediei care îşi desfăşoară acţiunea în oraşele vest-germane Düsseldorf şi Duisburg este «Regata fericită». Interpreta principală, Nataşa Kustinskaia (ilustraţia alăturată), în vîrstă de 24 de ani este o actriţă binecunoscută datorită celor 12 filme de succes în care a jucat. În cel despre care vorbim, ea foloseşte, în calitate de stewardesă a «Aeroflot-ului», o escală de două ore a avionului ei la Düsseldorf, pentru a face o excursie în oraşul apropiat Duisburg, unde logodnicul ei participă la o regată. Pentru întreg echipajul avionului, care ţine să o însoţească, drumul la Duisburg şi înapoi se transformă într-o adevărată aventură. O pană de motor îi sileşte pe amatorii de sport să folosească auto-stopul şi să-şi continue drumul cu un mic autoturism. În rolul proprietarului micului autoturism a fost angajat canotorul american David Knight, din celebrul opt al clubului «Vesper — Boat» din Philadelphia.

O ECHIPĂ DE FOTBAL A GEMENILOR

Cei patru fraţi gemeni, din echipa de juniori a Clubului de fotbal hamburghez, Altona 93, încurcă din principiu pe fiecare adversar şi pe fiecare arbitru. Totuşi, dacă această echipă a rămas pînă în prezent neînvinsă, nu se datorează numai faptului că jucătorii sînt întotdeauna văzuţi pe teren în dublu exemplar. (Aşa pretind, antrenorii altor cluburi). Succesul lor se datorează mai mult faptului că fraţii gemeni s-au antrenat la acest joc aproape de la naştere. Camarazii de joc, sînt fericiţi, că pot deosebi două din cele patru perechi de gemeni, prin mici diferenţe fizice. Cînd ştirea despre această echipă puţin obişnuită a fost dată publicităţii de către presa vest-germană, s-au prezentat imediat o sumedenie de gemeni şi chiar 3 fraţi gemeni, dispuşi să joace pentru Altona 93. Faţă de această... avalanşă de fraţi gemeni — jucători de fotbal — va fi probabil necesar să se înfiinţeze o a doua echipă. Deocamdată însă, datorită faptului că în poartă nu se pot pune gemeni, se plănuieşte înlocuirea celor 3 jucători din echipă, care nu sînt fraţi, prin alţi trei fraţi gemeni, talentaţi.

CALM ENGLEZESC...

Din cauza condiţiilor atmosferice nefavorabile, un avion britanic a trebuit să-şi întrerupă zborul.

Membrii echipajului englez nu s-au impacientat şi cu calmul ce-i caracterizează au început... o partidă de croquet, joc cu specific britanic.

Iată-i pe aeroportul din Northolt, încercîndu-şi priceperea...

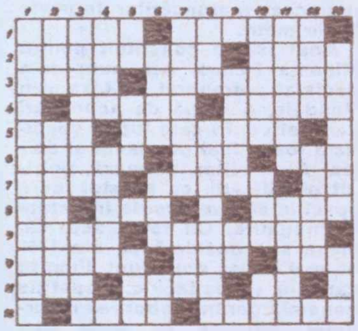
CÎND EŞTI PREA ÎNFIERBÎNTAT...

Cei prezenţi la întîlnirea dintre «cocoşii» Alan Rudkin (Liverpool) şi John Caldwell, contînd pentru titlul Angliei şi al Commonwealthului, au avut prilejul să asiste la una dintre cele mai frumoase lovituri ale serii. Lovitura n-a fost expediată, cum s-ar putea crede de unul din cei doi protagonişti ci de... prezentatorul Frank Yaxley.

Printr-o «laterală», el a oprit pe unul dintre spectatori care, mai înfierbîntat decît alţii, a pătruns în ring, peste oficialii care încercaseră să-l reţină.

Fotografia îl prezintă pe Frank Yaxley făcîndu-l K.O. pe intrus.

ATLETISM

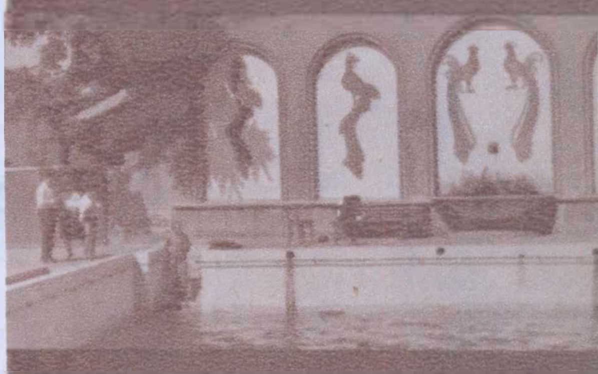

ORIZONTAL: 1. Cunoscut alergător peste obstacole, campion balcanic — Iolanda Balaş, Lia Manoliu, Mihaela Peneş etc. (sing.). 2. Probă atletică în care ţara noastră deţine — la feminin — o supremaţie certă.— Alergare atletică pe teren variat. 3. Verbul Iolandei Balaş sau Vioricăi Viscopoleanu — Aruncătoare de disc. 4. Elanul atleţilor — Al doilea oraş al Elveţiei. 5. Cifră — Sînt... aruncate într-o dificilă probă atletică. 6. Întrecere tematică — Se... distribuie actorilor — Uniunea Poştală Universală. 7. Antrenor de fotbal — «Terenul» atleţilor — Erbiu. 8. Lazăr Jianu — Pronumele unei cunoscute atlete — Ghizdurile fîntînii (reg.). 9. Două localităţi în R.F. Germană — Întreceri atletice... în schimburi. 10. Plicticos — Jucat pe centru! — Campioni. 11. Fecior (ban.) — Insulă în Pacific — Măsură de suprafaţă. 12. Altă probă atletică — Ocolit.

VERTICAL: 1. Campioană la săritura în lungime. 2....Boşuan, cunoscută alergătoare — Una din cele mai spectaculoase probe. 3. Cea mai lungă probă de alergare — Întreceri pe distanţe mari. 4. Ramurile sale împodobeau în antichitate capul învingătorilor — Recordmană mondială. 5. Sete! — Diminutiv feminin — Taler. 6. A geme — Mişcare alternativă la fugă — Miez de nucă! 7. Atleţii care participă la J.O. — Lungime de piaţă. 8. Cap în Franţa — Campion la aruncarea ciocanului. 9. Localitate mică în Belgia — Notă muzicală. 10. Paravan — Oraş în R.D.G. — Poezei. 11. Rută tematică — Declanşează plecarea într-o probă. 12. Gen de insecte în Orientul Mijlociu — Campioană olimpică la suliţă. 13. Sărituri — Acest.

VASILE DUMITRU

FOTOCRITICĂ

Priviţi imaginea! Un bazin bine întreţinut şi un perete frumos pictat. Atunci, de ce «fotocritică»? Să vă explicăm! Bazinul şi peretele se află la ştrandul Obor din Capitală. Peretele pictat este al unei magazii. Sub acoperişul magaziei se află depozitate materiale feroase. Sub materialele feroase se află, strivită de greutatea lor, partea care lipseşte bazinului din imagine. Acum două decenii şi ceva, acest bazin avea 33 de metri. Din dispoziţia — nu se ştie a cui — bazinul a fost tăiat în două. O parte — 18 metri — a fost lăsată pentru natatie, cealaltă — 15 metri — a fost transformată în fundaţie pentru magazia cu peretele acesta frumos pictat. De ani de zile iubitorii natatiei aşteaptă... retrocedarea celor 15 metri de bazin, dar... Socotim că forurile în drept sînt datoare să ia măsurile necesare, pentru

CUM ÎŞI VEDE UN ZOOLOG ECHIPA FAVORITĂ

Înainte de meci.

...Şi după meci

Desen de OCTAVIAN COVACI

1965-anul MIHAELEI PENEȘ

13 VICTORII CONSECUTIVE!

13 victorii consecutive, în tot atîtea concursuri interne și internaționale, înseamnă nici mai mult, nici mai puțin, decît un lanț de aur. Cîte atlete din lumea întreagă, în afară de Iolanda Balaș, se pot mîndri cu această podoabă de preț? Este o... ghicitoare al cărei răspuns nu-ți vine la îndemînă.

Înainte de a trece la enumerarea celor 13 victorii, ținem să amintim cititorilor revistei SPORT că primele două zale ale lanțului de aur au gravate: «Varșovia, 19 septembrie 1964, campionatele europene de juniori, Mihaela Peneș, medalia de aur — 54,54 m» și «Tokio, 16 octombrie 1964, Jocurile Olimpice, Mihaela Peneș, medalia de aur — 60,54 m». Deci, consecuția a început încă de anul trecut, numărul victoriilor campioanei noastre olimpice la aruncarea suliței ridicîndu-se astfel la 15. Dar, acum, să revenim la anul în curs...

1. București, 18 aprilie, concursul atletic de primăvară al juniorilor. Mihaela Peneș realizează din prima aruncare 50,39 m, depășindu-le pe celelalte.

2. București, 23 mai, campionatul național pe echipe. Mihaela Peneș cîștigă concursul cu performanța de 54,35 m.

3. Hagen (R.F. Germană), 30 mai. Mihaela Peneș se urcă pe treapta cea mai înaltă a podiumului, însă cu o performanță relativ... joasă: 51,20 m. Pe locurile următoare se clasează Müller (49,47 m) și Gerhards (49,34 m). Performanțele slabe obținute la acest concurs își au explicația în timpul nefavorabil: ploaie și doar +7 grade. Reprezentanta noastră ar fi putut reuși o aruncare de 55 de metri, chiar și în aceste condiții, dar perioada de aclimatizare a fost extrem de scurtă (la București, temperatura aerului depășise +20 de grade).

4. Dornbirn (Austria), 27 iunie. Mihaela Peneș — 53,02 m. Pe locul al doilea: Beuthemuller (47,33 m). Și aici condițiile de concurs au fost nepropice unor performanțe înalte. Ploaia a muiat foarte tare pista de elan.

5. Poiana Brașov, 11 iulie, concurs republican. Mihaela Peneș reușește, în ciuda ploii și a pistei moi, o aruncare de 55,90 m.

6. Timișoara, 18 iulie, campionatele republicane individuale. Mihaela Peneș abia-abia reușește să o întreacă pe Maria Diaconescu, cu performanța de 51,78 m, în penultima încercare.

7. Budapesta, 25 iulie, meciul de juniori Ungaria—România. Mihaela Peneș le întrece pe Nemeth (45,32 m) și pe Lengel (44,10 m), reușind o aruncare de 51,99 m. Slabele performanțe au fost determinate de schimbarea pistei (era insuficient tasată) în vederea Universiadei.

8. Sofia, 1 august, Dinamoviada. Mihaela Peneș o învinge pe Schubert (50,46 m — cele mai bune performanțe peste 56 de metri) cu 56,10 m. Deși pista a fost excelentă, Mihaela a concurat și aici sub posibilități, luînd startul după o obositoare călătorie de 12 ore cu un autocar incomod.

9. Poiana Brașov, 7 august, campionatele republicane de juniori. Mihaela Peneș — 55,25 m.

10. Constanța, 22 august, Cupa Europei. Mihaela Peneș, după 4 aruncări foarte slabe, le depășește cu 55,54 m pe Gerhards (54,60 m) și pe Gorceakova (53,36 m — recordmana lumii: 62,40 m, Tokio — 1964).

11. Budapesta, 25 august, Universiada. Mihaela Peneș stabilește cea mai bună performanță mondială a anului: 59,22 m. Pe locurile următoare: franțuzoaica Demis (52,70 m), sovietica Popova (52,66 m), unguroaica Nemeth (52,26 m).

12. Atena, 8 septembrie, Jocurile Balcanice. Mihaela Peneș, neobișnuită cu pista de iarbă, concurează iarăși sub posibilități — 51,19 m. Locurile doi și trei au revenit iugoslavei Cirkovici (50,61 m) și bulgăroaicei Artova (49,27 m).

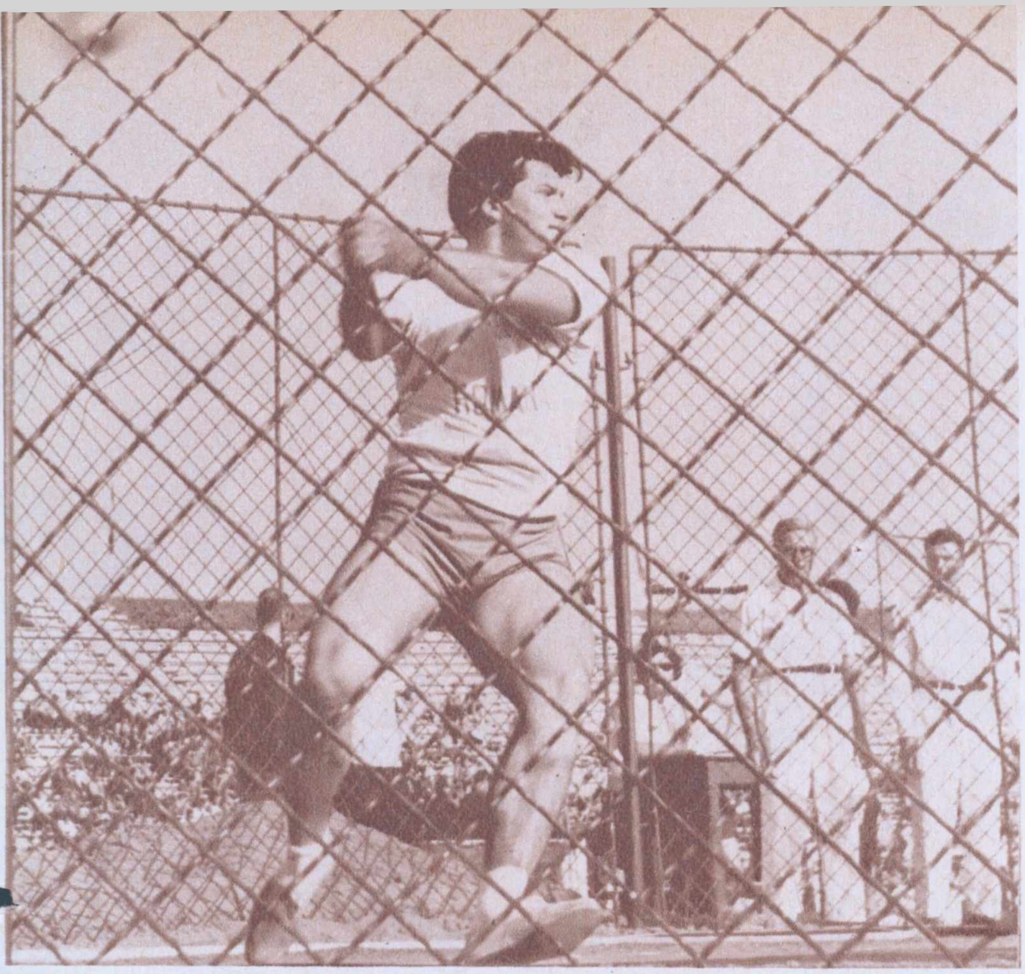
13. Timișoara, 1 octombrie, meciul România—Cehoslovacia. Mihaela Peneș, după două aruncări sub 45 de metri și două încercări depășite, cîștigă cu 57,44 m, în ciuda unor pronosticuri docte care anunțau «Fata o să piardă concursul!»

... Dar, după cum s-a văzut, de la «Europenele» de juniori de la Varșovia și pînă în prezent Mihaela noastră nu a pierdut nici un concurs, indiferent de coordonatele geografice, de data calendaristică, de starea atmosferică, de starea pistei, de adversare. Prima atletă junioară medaliată cu aur din istoria Jocurilor Olimpice, Mihaela Peneș, ne-a chinuit nervii aproape de fiecare dată, dar tot de fiecare dată nu ne-a rămas datoare, ne-a dat satisfacția supremației suliței românești, care se consolidează tot mai bine. Campioana noastră olimpică este încă inconstantă. Această inconstanță e determinată de două elemente: lipsa automatizării execuției tehnice de concurs și excesiva emoție de a nu pierde întrecerea. Dar, din fericire, această emoție se transformă — lucru extrem de rar la marii performeri — într-o mare putere de luptă, care răstoarnă pînă și cele mai precise calcule ale hîrtiei. În momentul în care Mihaela Peneș va reuși să dobîndească o automatizare a execuției tehnice de concurs la nivel de 55 de metri, printr-un plus de hărnicie la antrenamente, atunci puterea ei de luptă o va detașa definitiv de celelalte aruncătoare de suliță din lumea întreagă. După aceea, vom putea vorbi nu numai despre constanța victoriilor sale, ci și despre aceea a aruncărilor de peste 60 de metri.

Anul 1965 a constituit pentru Mihaela Peneș, așa cum ne-a declarat antrenorul ei, Lixandru Pandele, o etapă de acumulări cantitative, în care lucrul specific a fost situat pe planul al doilea. Anul viitor, urmează, potrivit planificării, ca acestui lucru specific să i se acorde întîietate în pregătire. Cu toate acestea, eleva sa consideră că din 1965 au mai rămas două luni, timp în care s-ar putea face o... repetiție generală pentru doborîrea recordului mondial. În orice caz, Mihaela Peneș, și-a planificat ca ultimă dată pentru primul ei record mondial «Europenele» de la Budapesta. Încă de pe acum are mari emoții. Dacă acestor emoții i se va adăuga și acea obligatorie automatizare, atunci vom putea vorbi că în atletismul mondial feminin a început — «etapa româncei Mihaela Peneș».

HORIA CRISTEA

P.S. Fotografia îi înfățișează pe antrenorul LIXANDRU PANDELE și pe campioana olimpică MIHAELA PENEȘ după cea de-a 13-a victorie consecutivă, la Timișoara, pe stadionul 1 Mai. (Foto: AUREL NEAGU)

Vi-l prezentăm pe juniorul-recordman mondial

Gheorghe Costache

În luna septembrie, vă amintiți, stimați cititori, ne-a parvenit din Italia, de la Napoli, știrea că unul din membrii lotului de atleți români a reușit, în întrecerea cu sportivii italieni, cea mai bună performanță mondială a anului la aruncarea ciocanului de 7 kilograme. Era vorba, desigur, de cea mai bună performanță de juniori — 63,36 m, așadar, de Gheorghe Costache, acest tînăr și talentat atlet, binecunoscut nu numai în țară, ci și peste hotare. Și totuși atît de puțin cunoscut, deoarece biografia sa sportivă este abia la primele file...

De aceea, în rîndurile ce urmează ne propunem să vă prezentăm succint aceste prime file.

*

Gheorghe Costache s-a născut la 4 iulie 1946, în comuna Cergău Mare, din raionul Mediaș, regiunea Brașov. Este interesant de menționat că în «biblioteca» cu biografiile marilor performeri din sportul românesc numele acestei comune a fost consemnat prima oară în fișa lui Nicolae Linca. Renumitul boxer, campion olimpic în 1956 la Melbourne, Nicolae Linca s-a născut tot în Cergău Mare. Dar, paradoxal, pînă în prezent, Nicolae Linca și Gheorghe Costache nu s-au întîlnit nici o dată, ca să se cunoască, desi, nu de putine ori, se spune că lumea este atît de mică...

Primii pași în sport Costache i-a făcut la București, el părăsind Cergău Mare imediat cînd a putut să se țină singur pe picioare. Pretinde, însă, că tatăl și bunicul mamei sale i-au lăsat moștenire mult din vînjoșenia și iuțeala lor. Și totuși această prețioasă moștenire nu l-a putut feri pe Costache să se îmbolnăvească la vîrsta de 7 ani, de, cum se spunea, «aprindere de plămîni». După convalescență, Gică se decide să «atace» moștenirea, și o face cu ajutorul bicicletei. Tatăl său la volan (era conducător auto), el la ghidon. Își dezvoltă, pedalînd, trenul inferior. Medicii îi recomandă să facă sport pentru dezvoltarea cumsecade a corpului, considerînd ciclismul — în cazul lui — nepotrivit. Le dă ascultare, și, ca elev al liceului I.L. Caragiale, în clasa a VI-a, devine handbalist. A optat pentru acest sport în care românii și-au clădit o mare faimă datorită «pledoariei» vărului său Vasile Biriș, component al echipei C.C.A., pe vremea aceea. Un trimestru întreg s-a antrenat împreună cu handbaliștii militari. Profesorul său de educație fizică, Camil Morțun, nu i-a întrezărit însă vreo menire vrednică în handbal și l-a «recomandat» profesorului Constantin Spiridon.

Costache își amintește că într-o vineri din toamna anului 1960 a fost invitat la stadionul Tineretului. Nu avea habar de atletism, dar s-a dus. Spiridon l-a «încercat» la săritura în înălțime. Dar... Costache îl văzu pe Decebal Gheorghiu învîrtind ciocanul. L-a întrebat pe antrenor: «Ce-i aia?». Spiridon i-a răspuns: «Se numește ciocan, și vei arunca și tu odată și odată cu el»..

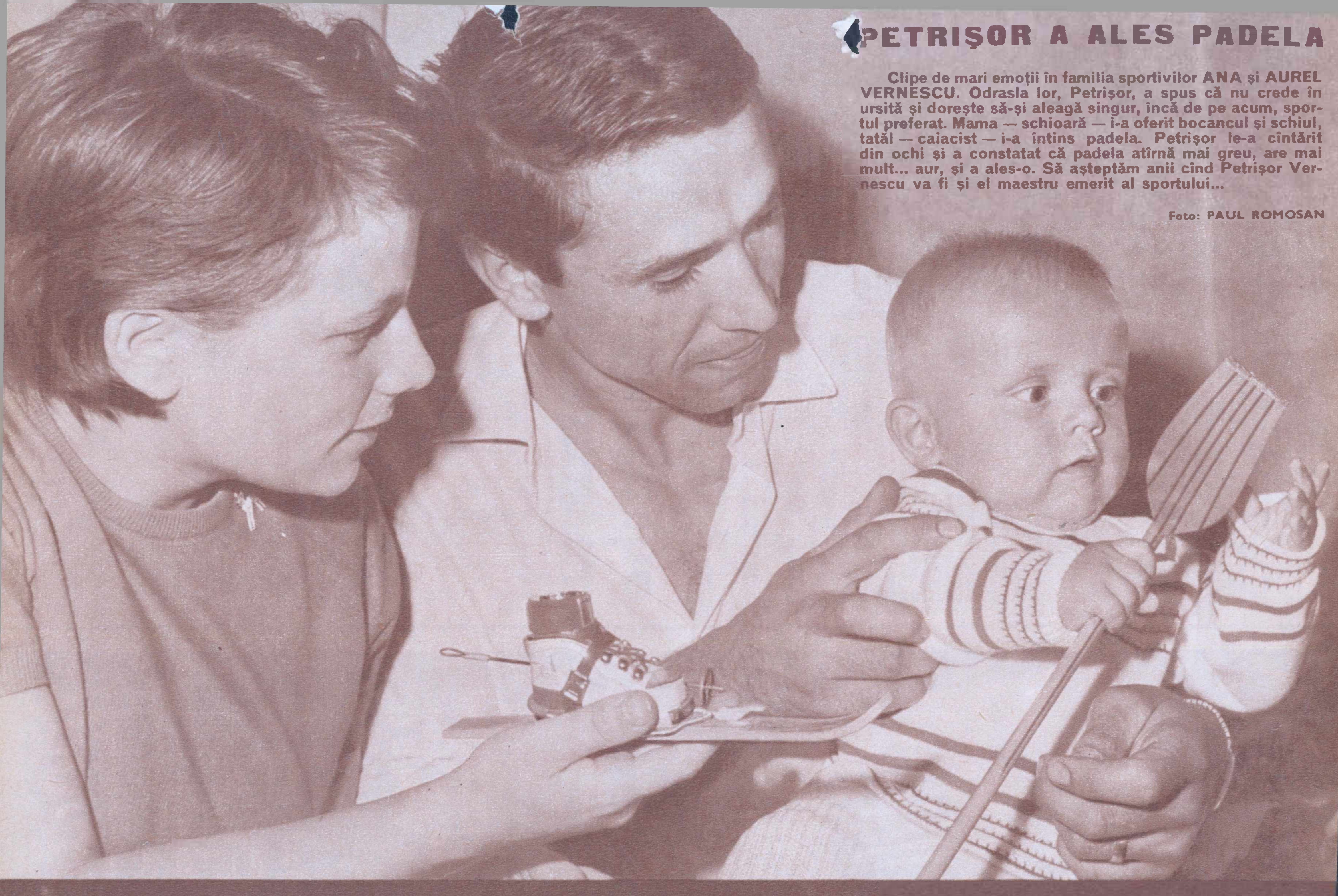
Au trecut zilele, au trecut săptămînile, au trecut lunile. Costache a fost primit elev în școala de «ciocănari» a lui Spiridon. S-a topit zăpada, a venit primăvara. Zecile de ceasuri de teorie, zecile de ceasuri de pregătire fizică generală, și de tone de haltere, de tehnică au început să-și dea totalurile, și la ciocanul de 5 kilograme, și la cel de 6 kilograme. 15, 20, 25, 30, 35, 40, 50 de metri. Costache începe să aparțină tot mai mult cu trup și suflet atletismului. Spiridon întrevede în el un performer. Împreună cu fratele său, inginer, elaborează algebric drumul cel mai scurt și mai sigur către măiestrie. Apoi, totul este transpus în antrenamente. Fără matematici nu este posibilă atingerea perfecțiunii în tehnica aruncării ciocanului. Gică este din ce în ce mai mult captivat de aceste noutăți, deloc fanteziste. A auzit că și Valeri Brumel a avut pista de elan pardosită cu matematici. Are încredere în Spiridon, iar antrenorul își pune toate speranțele în tînărul său elev...

Trecem peste cifrele cu care și-a marcat Costache ascensiunea și facem un popas la «cota» 69,21 m — recordul mondial cu ciocanul de 6 kilograme, realizat de Costache în 1964 la Subotica, cu prilejul triunghiularului România—Polonia—Iugoslavia. Avale se văd titlurile de campion republican de juniori și de seniori, nenumărate alte victorii interne și internaționale, printre care și medalia de aur europeană la juniori, puzderia de recorduri, presărate de Gheorghe Costache în drumul său spre piscuri...

«Moștenirea» rămasă de la bunic și de la străbunic este însă ca un izvor ce nu seacă. Costache intenționează să depășească în 1966 granița celor 70 de metri cu ciocanul de 6 kilograme, iar cu acela de 7 kilograme să-i biruie recordul național al lui Drăgulescu (65,55 m). Spiridon își păstrează convingerea în aceste noi viitoare reușite. Va fi însă necesar pentru aceasta, ca în iarna ce va veni, Costache să-și depășească cu mult recordul de haltere (340 kg — la cele trei stiluri), cu care a cucerit și titlul de campion republican de haltere, la categoria grea (juniori). De asemenea, vor fi necesare noi elaborări algebrice...

Dorim mult succes cuplului Spiridon—Costache, pentru o nouă filă biografică a consăteanului lui Linca.

H.C.

PETRIȘOR A ALES PADELA

Clipe de mari emoții în familia sportivilor **ANA** și **AUREL VERNESCU**. Odrasla lor, Petrișor, a spus că nu crede în ursită și dorește să-și aleagă singur, încă de pe acum, sportul preferat. Mama — schioară — i-a oferit bocancul și schiul, tatăl — caiacist — i-a întins padela. Petrișor le-a cîntărit din ochi și a constatat că padela atîrnă mai greu, are mai mult... aur, și a ales-o. Să așteptăm anii cînd Petrișor Vernescu va fi și el maestru emerit al sportului...

Foto: PAUL ROMOSAN

SPORT

Redacția și administrația: str. Vasile Conta nr. 16, raionul 30 Decembrie — București. Telefoane: 11.10.05; 11.91.13. Abonamentele se fac la toate oficiile poștale și în întreprinderi și instituții prin difuzorii voluntari. Costul abonamentului: 3 luni — 15 lei; 6 luni — 30 de lei; 1 an — 60 de lei.

Prezentare grafică: M. PATRICHI. Tehnoredactor: N. BĂRBĂUȚEAN. Corector: Gh. RANETTI.

Revista se tipărește la Combinatul Poligrafic Casa Scînteii

43.806

Lei 2,50